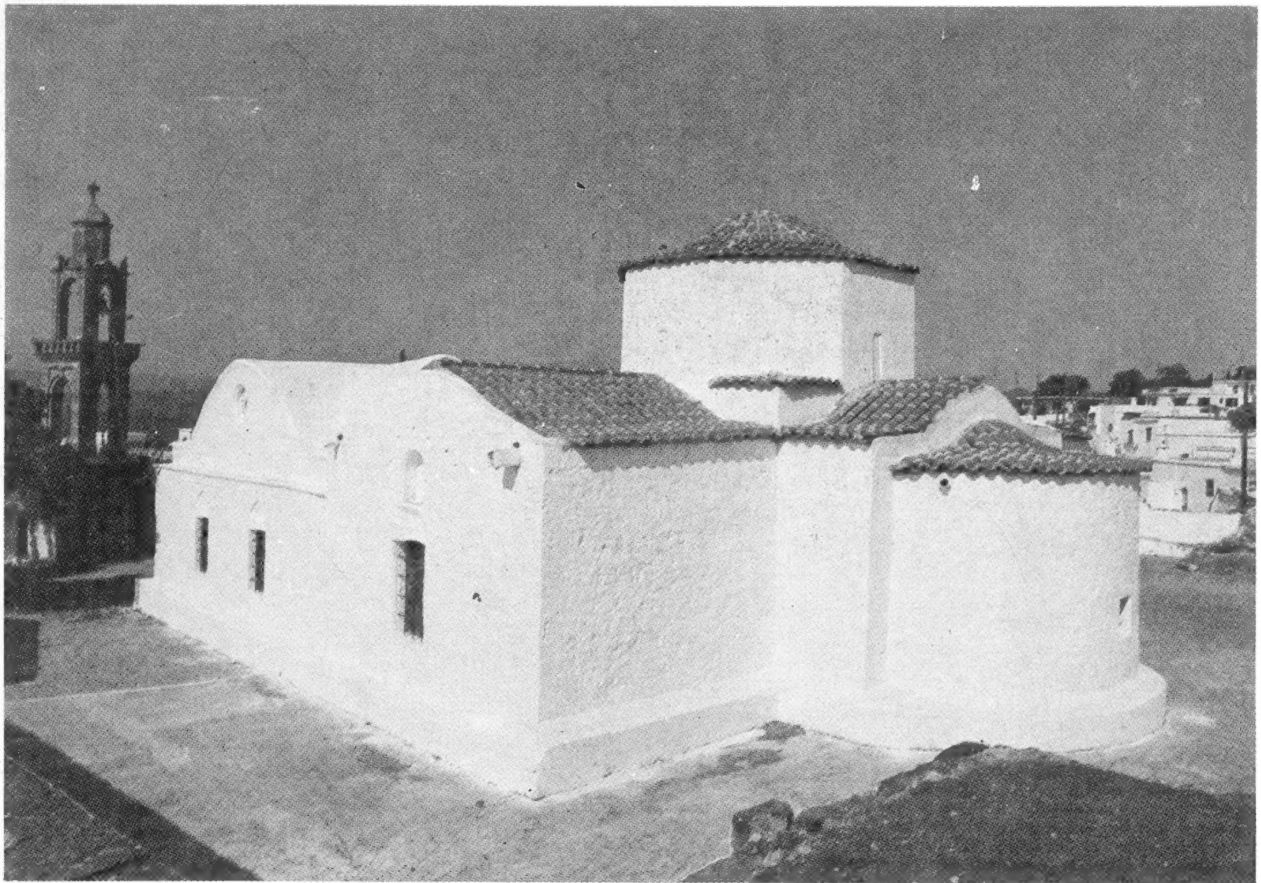

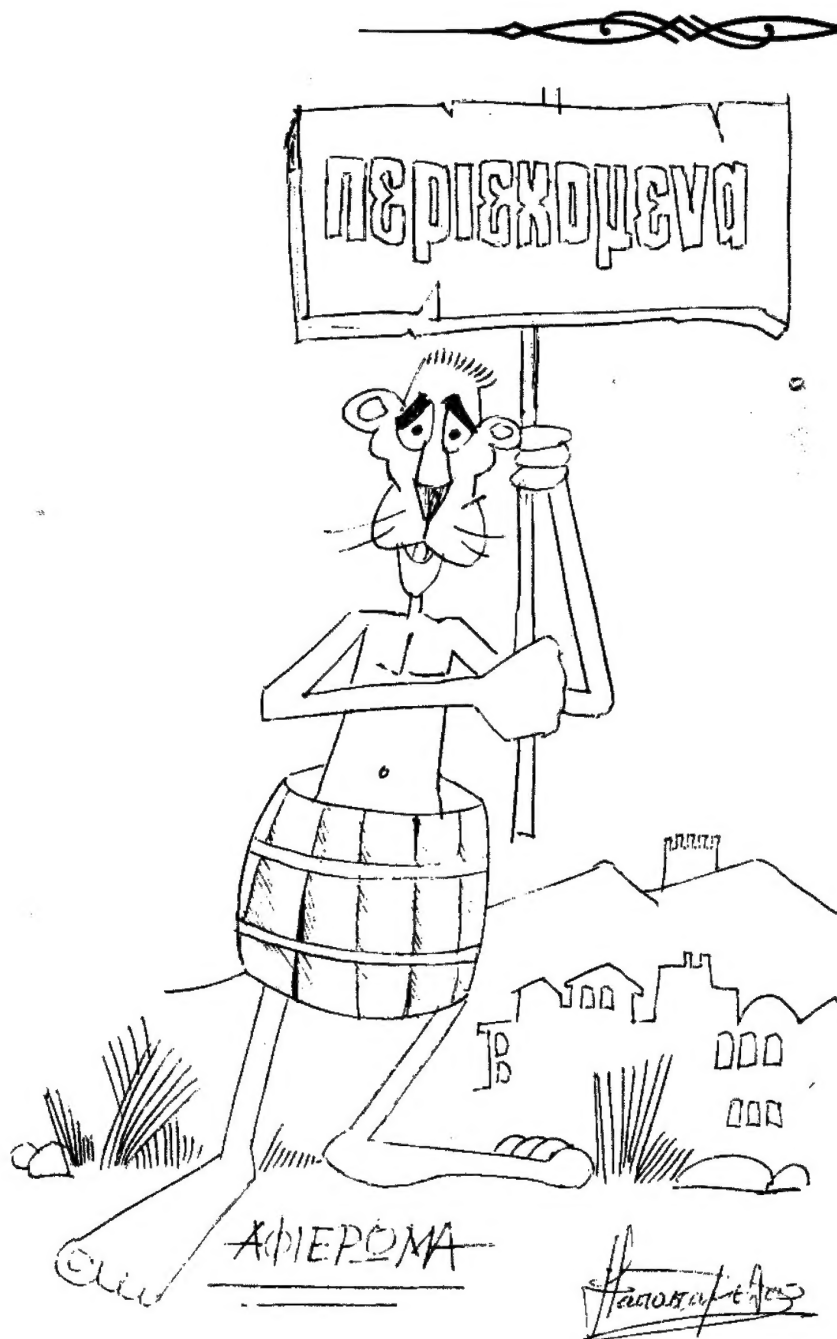
Αφιέρωμα

Τεύχος 6
Απρίλης 1988

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΟΡΦΩΤΙΚΟ ΚΑΙ
ΕΞΩΡΑΙΣΤΙΚΟ ΣΥΛΛΟΓΟ ΑΣΚΛΗΠΕΙΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
ΜΟΡΦΩΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΕΞΩΡΑΪΣΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ
ΑΣΚΛΗΠΕΙΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙ 85.109
ΡΟΔΟΣ ΕΛΛΑΔΑ

Συντήρηση αγιογραφιών του Ιερού Ναού Κοιμήσεως της Θεοτόκου Ασκληπείου Ρόδου	3
Δ.Σ.	
Παιδιά για πούλημα	4,5,6
ΑΡΓΥΡΩ ΠΕΤΑΛΑ	
Θησαυρός ατίμητος	6
ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ ΧΑΤΖΗΧΑΡΙΟΥ	
Έκθεση	7
ΣΤΕΡΓΟΥΛΑ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ	
Γυμνάσιο Γενναδιού για νάρθουν καλύτερες μέρες	10,11
ΒΑΣΙΛΗΣ Η. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ	
Προβλήματα της μέσης εκπ/σης στη Νότια Ρόδο	12
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Θ. ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΕΙΟΥ	
Παρουσίαση νέων βιβλίων	13
ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΛΕΥΤΕΡΗΣ	
Πρακτικό κοινής συνεδρίασης για την χωροταξική μελέτη	14,15
Σ.Ε.	
Κάπου αλλού κερδίζουμε	15
ΣΤΑΥΡΟΣ Θ. ΚΑΖΟΥΛΛΗΣ	
Στο μεγάλο δάσκαλο	16,17,18
Π. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ	

Μόνιμες Στήλες

Παλιά όμορφα ξεχασμένα έθιμα	8,9
Γάμος στο Ασκληπείο	
ΜΙΧΑΛΗΣ ΣΤΟΥΠΠΟΣ	
Λαϊκή Ποίηση	9
Φωτο...Παρουσιάσεις	19
ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΣΟΦΟΣ	
Παλιά και σύγχρονη μουσική	20
Ενας δικός μας καλλιτέχνης	
Σ.Ε.	
Ανθολογία «Rock» ποίησης	21
ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΑΖΟΥΛΛΗΣ	
Ειδήσεις...Σχόλια	22

ΑΦΙΕΡΩΜΑ: Περιοδική έκδοση του Μορφωτικού και Εξωραϊστικού Συλλόγου Ασκληπείου - Ρόδου.

Η φωτογραφία του εξώφυλλου είναι ένα καρτ-ποστάλ που μοιράζει η εκκλησία μας και το σκίτσο το οπισθόφυλλου είναι παρμένο από το ενημερωτικό δελτίο που εκδίδει η Ελλην. εταιρία ανάπτυξης και αυτοδιοίκησης.

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΡΟΔΙΑΚΕΣ ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ - ΤΗΛ. 82738

ΘΕΜΑ: Συντήρηση αγιογραφιών του Ιερού Ναού Κοιμήσεως της Θεοτόκου Ασκληπιείου Ρόδου.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΝΟΜΑΡΧΙΑ ΔΩΔ/ΣΟΥ
ΕΠΑΡΧΙΑ ΡΟΔΟΥ
ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΑΣΚΛΗΠΕΙΟΥ

Ασκληπιείο την 20-1-88
Αριθ. Πρωτ. 45

Προς: Την Τοπική Εφορεία Βυζαντινών Αρχαιοτήτων Δωδ/σου

Στη Ρόδο

Εκφράζουμε τη βαθιά μας λύπη και αγανάκτηση για τη συνεχιζόμενη αδιαφορία των αρμοδίων για τις ανάγκες συντήρησης του παλιού Βυζαντινού ναού, έτους 1060, από τους αξιολογότερους της Ρόδου, που βρίσκεται στο κέντρο του χωριού μας και εξακολουθεί να εξυπηρετεί τις ανάγκες των κατοίκων της Κοινότητας.

Καθημερινά διαπιστώνουμε τις καταστροφές που γίνονται στις περίφημες τοιχογραφίες που όπως λένε οι ειδικοί επισκέπτες, είναι ανώτερες από τις αντίστοιχες του Μοναστηριού της Καισαριανής στην Αθήνα.

Από το 1972 έχουμε ξεκινήσει τις προσπάθειες μας να ευαισθητοποιήσουμε τους αρμόδιους για το θέμα αυτό και με έγγραφες παραστάσεις της Εκκλησιαστικής Επιτροπής Ασκληπιείου με τις ημερομηνίες: 27/2/1972, 22/4/1976, 1/7/1978, 24/8/1978, 9/1/1979, 10/2/1980, 7/8/1984, 8/3/1986.

Επειδή στο Ναό έρχεται μεγάλο πλήθος τουριστών, και δείχνουν με ποικίλους τρόπους την ανησυχία τους για τη φανερή εγκατάλειψη των αγιογραφιών και γενικά του Ναού, αισθανόμαστε πολύ άσχημα γιατί ίσως νομίζουν ότι φταίνε οι κάτοικοι για όλα αυτά. Ζητούμε λοιπόν κατεπείγονται μέτρα και ελπίζουμε ότι θα ανταποκριθείτε στην έκκλησή μας.

Για την Κοινότητα
Ο Πρόεδρος

Για την Εκκλ. Επιτροπή
Ο Αντιπρόεδρος

Για τον Πολ. Σύλλογο
Ο Πρόεδρος

ΚΟΙΝ: Υπουργείο Πολιτισμού
Μητρόπολη Ρόδου
Γραφεία του Ε.Ο.Τ. Ρόδου
Επιμελητήριο Εικαστικών Τεχνών Ελλάδας (Μητροπόλεως 38)

Όπως όλοι γνωρίζετε καθορίσαμε σαν Ασκληπιενή χρονιά το 1990.

Κάναμε λοιπόν σκοπό μας τη χρονιά αυτή οι εικόνες της εκκλησίας μας να είναι συντηρημένες και καθαρές, έτσι θα μπορέσουν και οι παλαιότεροι και οι νέοι που θα την επισκευθούν να θαυμάσουν τις ανεπανάληπτες τοιχογραφίες που υπάρχουν. Πόσοι από εμάς άραγε δεν θάθελαν να δουν την φωτεινότητα των χρωμάτων και τις αγίες μορφές που χρόνια τώρα μας κοιτούν αμίλητες θυμίζοντας μας το μεγαλείο της τέχνης και της αγάπης.

Ας μην ξεχνάμε ότι όποτε ο ιερός αυτός χώρος χρειάστηκε συντήρηση οι πρόγονοί μας συνέβαλαν από το υστέρημά τους ότι μπορούσαν.

Ας προσπαθήσουμε λοιπόν και εμείς με την σειρά μας τώρα που μας καλεί το καθήκον, να διατηρήσουμε ότι παραλάβαμε από αυτούς και να παραδώσουμε στις επερχόμενες στις γενεές την εκκλησία μας καλύτερη απ' ότι την παραλάβαμε πιο λαμπρή και ω-

ραία.

Η εκκλησιαστική μας επιτροπή συνέστησε, ύστερα από υπόδειξη της Ιεράς Μητρόπολης Ρόδου, Ερανική Επιτροπή που συμμετέχουν ο Πρόεδρος της Κοινότητας, και ο Πρόεδρος του Πολιτιστικού Συλλόγου.

Σκόπός της είναι η εξεύρεση χρημάτων για την περάτωση του δύσκολου έργου του 1990.

Καλούμε λοιπόν όλους τους χωριανούς μέσω των συλλόγων τους η μεμονωμένα να βοηθήσουν με ότι μέσο μπορούν.

Ας μην ξεχνάμε ότι είναι υποχρέωσή μας και θα πρέπει σήμερα, τώρα να αναλάβουμε όλοι τις ευθύνες μας.

Περιμένουμε τις εισφορές σας. Ας γίνει σε όλους σκοπός ζωής. Το 1990 η εκκλησία μας να είναι όμορφη όπως την ήθελαν οι πρόγονοι μας.

Δ.Σ.

Παιδιά για πούλημα

Μπορούμε να επισκεπτούμε το Μπαγκόκ, τη Βραζιλία ή το Παρίσι, χωρίς να αντιληφθούμε πως εκεί παιδιά πουλιούνται ή εκδίδονται. Οι μέθοδοι αυτοί είναι συνήθως παρόνομοι και τόσο διακριτικοί ώστε οι κυβερνήσεις των διαφόρων χωρών αρνούνται την υπαρχή τους.

Όλα τα κράτη μέλη των Ηνωμένων Εθνών, εφόσον αποφάσισαν το 1926 την κατάργηση της σκλαβιάς, πίστεψαν πως το πρόβλημα είχε οριστικά ρυθμιστεί. Το 1980 η Μαυριτανία ζήτησε να ξανακαταργηθεί η σκλαβιά, αποσπάζοντας τα συγχαρητήρια της επιτροπής του Ο.Η.Ε. για την ειλικρίνεια της. Το 1956 ο Ο.Η.Ε. όρισε ως «ιδρύματα και μεθόδους παρόμοιους με την σκλαβιά» τα εξής: η δούλωση, η υποδούλωση για χρέη, ο καταναγκαστικός γάμος, το πούλημα, η παραχώρηση παιδιών με σκοπό την εκμετάλλευσή τους.

Ας διαβάσουμε μερικά αποσπάσματα από την έκθεση του Ο.Η.Ε. τον Ιούλιο του 1982.

«Σε ορισμένες περιοχές της Β.Δ. Βραζιλίας, περίπου 50 εκατομμύρια νέων κοριτσιών (12 και 14 χρονών), παλεύουν για να επιβιώσουν μέσα σε ύποπτα μαγαζιά όπου η εκμετάλλευσή τους κορυφώνεται: είναι καταδικασμένες σ' αυτήν την ζωή διότι ή πουλήθηκαν από τους γονείς τους, ή βιάστηκαν όταν δούλευαν σαν υπηρέτριες».

Το Διεθνές γραφείο εργασίας εκτίμησε πως 75 εκατομμύρια παιδιά από 8 έως 15 χρονών δουλεύουν σε αναπτυσσόμενες χώρες με τις οποίες είναι δεσμευμένα από τα 8 τους χρόνια έως τον θάνατο τους για επιστροφή χρεών.

Σε ορισμένα κράτη της Ασίας, εκατομμύρια παιδιών (μερικά από τα οποία είναι μόλις έξι ετών) είναι ή σχεδόν είναι πουλημένα για να δουλέψουν μια συγκεκριμένη περίοδο ή ακόμα για όλη τους τη ζωή, σε φάρμες, σε ιδιώτες, εργοστάσια, πορνεία.

Ένας μεγάλος αριθμός παιδιών από την Ταϊλάνδη πουλιούνται κάθε χρόνο σε τιμή που κυμαίνεται από 7,5 έως 50 U.S.\$\$. Η αγορά οργανώνεται από επαγγελματίες που τροφοδοτούν εργοστάσια, πορνεία, και αίθουσες μασσάζ. Πάνω από 500 παιδιά πουλιούνται κάθε εβδομάδα στο σταθμό του Μπαγκόκ, μόνο από «κυνηγούς παιδιών» οι οποίοι εκμεταλλεύονται την φτώχεια των χωρικών.

Μια άλλη μέθοδος, εκείνης της πώλησης παιδιών για υιοθέτηση, συνήθως από κράτη αναπτυσσόμενα προς κράτη αναπτυσσόμενα. Πρόσφατα ένας δικηγόρος της Μπογκότα, κατηγορήθηκε για την αγορά 2 παιδιών με 600 U.S. \$ τα οποία ξαναπούλησε με 10.000 U.S. \$ το καθένα. Κατηγορήθηκε πως με τον ίδιο τρόπο, πούλησε 500 παιδιά από την Κολομβία και 100 από το Περού. Ορισμένα απ' αυτά είχαν εξαφανιστεί χωρίς την συγκατάθεση των γονιών τους. Μερικές εταιρείες φαρμάκων στις Κάτω χώρες και στην Δ. Γερμανία, προτείνουν την υιοθέτηση μικρών παιδιών δι' αλληλογραφίας, από φτωχές χώρες σε πλούσιους γονείς. Το Μάιο του 1982 οι Ελβετικές αρχές, άρχισαν την λεπτομερή έρευνα ενός δημοσιεύματος που αναφέρεται στην ύπαρξη οργανισμού λαθραίων παιδιών. Θα έφερνε μωρά από τη Σρι-Λάνκα στην Ελβετία. Τα μωρά θα τα πουλούσε 10.000 Ελβετικά φράγκα έναντι 25 Ελβετικών Φράγκων που θα έδινε στις μητέρες.

Παιδιά βοηθών διακονιάρηδων:

- τους τυφλώνουν

- τους ακρωτηριάζουν

Η UNICEF (Οργάνωση των Ηνωμένων Εθνών) για την παιδική ηλικία, φροντίζει πάνω απ' όλα ώστε τα νεογέννητα και τα μικρά παιδιά να μην πεθαίνουν από πείνα ή από αρρώστεια. Η έκδοση του περιοδικού της το 1981, που αναφερόταν στην εκμετάλλευση παιδιών, ξάφνιασε την διεθνή κοινότητα για την ειλικρίνεια αλλά και τη βία που είχε στο περιεχόμενο της.

Στη Βολιβία και Κολομβία, κοριτσάκια από φτωχές οικογένειες «υιοθετούνται» από μικρή ηλικία για να μεγαλώσουν σαν υπηρέτριες χωρίς καμμία νομική κάλυψη, πέφτοντας συνήθως θύματα σεξουαλικής εκμετάλλευσης από τις οικογένειες που τα υιοθετούν.

Στη Τυνησία ένας γιατρός και η οικογένειά του δεν δίστασαν να τσουρουφλίσουν ένα κοριτσάκι που είχαν στην δούλεψη τους και να την κλείσουν 5 μέρες σ' ένα κελλάρι, για να την τιμωρήσουν επειδή το μωρό που η μικρή επέβλεπε είχε καεί.

Ένα ξεπούλημα ανάπηρων παιδιών, ακόμα και βρεφών στήνεται σχεδόν καθημερινά στην Κολομβία (Σρι Λάνκα). Ένας ενήλικας ζητιάνος μπορεί έτσι να ενοικιάσει τις υπηρεσίες ενός παιδιού για ένα χρονικό διάστημα που συμφωνείται με τον σύνδεσμο των ζητιάνων και με τον γονιό ή τον μεγαλύτερο αδελφό του παιδιού.

Η αστυνομία επίσης αποκάλυψε πως άτομα χωρίς δισταγμούς πουλούν νέα παιδιά σε τιμές ασυναγώνιστες σε ξένους, προπάντων για υιοθέτηση.

Το 1980, 975 παιδιά υιοθετήθηκαν, από τα οποία μόνο τα 8 νόμιμα. Γυναίκες μαζεύουν εγκαταλειμένα παιδιά μέσα σε κρατικές κλινικές για να τα πουλήσουν σε τρίτους, ξεγελώνοντας τις αρχές ότι δήθεν ενδιαφέρονται οι ίδιες. Τα φυλλάδια της UNICEF δεν ση-

Παιδιά δέχονται ένα ποτήρι γάλα από την UNICEF

μειώνουν μόνο παιδιά από τον τρίτο κόσμο αλλά επίσης και των αναπτυγμένων χωρών. Στη Ιταλία, Γερμανία, Γαλλία, παιδιά εκμεταλλεύονται με ή χωρίς την θέλησή τους. Η κατάσταση στην Αμερική είναι ιδιαίτερα σοβαρή.

Το F.B.I υπολογίζει ότι 1 εκατομμύριο παιδιά έχουν φύγει από την οικογένειά τους. Τα περισσότερα απ' αυτά καλύπτουν τις ανάγκες τους έχοντας σεξουαλική δραστηριότητα. Μόνο στο Λος Άντζελες, υπολογίζεται ότι 30.000 παιδιά έπεσαν θύματα σεξουαλικής κατάχρησης.

Τουλάχιστον 20.000 παιδιά κάτω των 16 χρόνων μένουν προσωρινά στην Νέα Υόρκη. Τα μισά απ' αυτά μπήκαν στην βιομηχανία του σεξ (1.1 δις \$) που ανθεί στον υπόκοσμο του Μανχάτταν. Τα περισσότερα απ' αυτά δεν έχουν μόρφωση ούτε επαγγελματικές ικανότητες, ούτε προβλέψεις για εργασία. Για να επιζήσουν πουλούν το σώμα τους. Πολλά πρόστυχα παιδιά κινούνται από πόλη σε πόλη. Χρησιμοποιούνται από οργανωμένα δίκτυα πορνείας που κρατάνε μέσω ηλεκτρονικού υπολογιστή τις διευθύνσεις των παιδιών για την εξυπηρέτηση των πελατών τους.

Οι άνδρες που ποθούν παιδιά, έχουν ανάγκη από την χείμαιρα της αθωότητας και της παρθενίας. Ένα από τα κοριτσάκια που συνάντησα, λέει η JUDIANNE DERSEN - GERBER (μία από τις σπεσιαλίστριες στον κόσμο της

σεξουαλικής εκμετάλλευσης παιδιών) με διαβεβαίωσε ότι πούλησε την παρθενιά της 44 φορές. Η πιο μικρή μητέρα που προσωπικά ξεγένησα, ήταν μόλις 9 ετών και 8 μηνών. Είχε μπει στην πορνεία σπρωγμένη από την μητέρα της από την ηλικία των 3 χρόνων.

Όταν γέννησε τον γιό της ευχαρίστησε τον Θεό που δεν θα είχε ο γιός της την μοίρα της.

Οι μικρές σκλάβες της Νέας Υόρκης

Όταν η Διεθνής Κοινότητα εξακρίβωσε την εξαφάνιση της σκλαβιάς, κανείς δεν είχε επικαλεσθεί τα εκατομμύρια των γυναικών και παιδιών που είναι σκλάβοι μέσα στην ίδια τους την οικογένεια. Γυναίκες που δεν έχουν το δικαίωμα να βγούν από το σπίτι τους. Για κείνες που σκοτώνονται από τον πατέρα, τον αδελφό, τον άνδρα για λόγους τιμής. «Πολλοί διπλωμάτες διορισμένοι στις Η.Π.Α. κατέχουν σκλάβες». Αυτό αποκαλύπτεται μετά από έρευνα με παράδειγμα ενός υψηλού δημοσίου υπαλλήλου από την Ινδία. Το 1977 κρατούσε μιά από τις σημαντικότερες θέσεις στον Ο.Η.Ε. Κατηγορήθηκε πως κρατούσε σκλάβα την Νατιβίνταντ Ντίζα από τις Φιλιππίνες. Άσκησε όμως το διπλωματικό του πρόνομο και παραιτήθηκε μόνο από το αξίωμα και για μια θέση ως διευθυντής Κεντρικής Τράπεζας στην Ινδία.

700 Κοριτσάκια από την επαρχία της Παραγουάης ξεμπαρκάρανε από την Φλόριντα και οδηγήθηκαν σε ομάδες των 10 στην Νέα Υόρκη και με μαρτυρία της ADA KODRI JULI, μια πλούσιας και με κύρος γυναίκας από την Παραγουάη, μαθαίνουμε ότι το Νοέμβριο του 1975 ενώ έτρωγε με τον σύζυγό της, γείτονες ήρθαν για να τους δείξουν σε μια αυλή τα γυμνά κορμιά 2 κοριτσιών 8 και 9 χρόνων πεταμένα σε μια μεριά. Αίμα έτρεχε από τα γεννητικά τους όργανα και το σώμα τους είχε σημάδια βίας. Φέρανε την αστυνομία αλλά όταν μάθανε ότι η αυλή ανήκε στον συνταγματάρχη Περριέρ, φύγανε αμέσως. Ο συνταγματάρχης κρατούσε ένα πορνείο όπου κοριτσάκια αγορασμένα από φτωχούς χωρικούς ήτανε κρατημένα για υψηλά πρόσωπα του στρατού και της κυβέρνησης, συμπεριλαμβανομένου και του στρατηγού ΣΤΡΕΙΝΕΡ, αρχηγού κράτους. Μετά απ' αυτή την έρευνα η ADA φυλακίστηκε, βασανίστηκε και προσπάθησε να αυτοκτονήσει. Χάρη στην δύναμη της οικογένειάς της ελευθερώθηκε το 1977.

Αύξηση στο λαθρεμπόριο παιδιών λόγω της πορνό κασσέτας.

Η εμφάνιση των στρατοπαίδων προσφύγων δίνει αφορμή στο εμπόριο. Πολλά παιδιά δεν έχουν ούτε γονείς, ούτε ταυτότητα ούτε εθνικότητα και αποτελούν θήραμα στους λαθρεμπόρους. Ανεκτίμητα κέρδη πολλών δισεκατομμυρίων \$ είναι το αποτέλεσμα της πορνείας και πορνογραφίας. Ένα μέρος από τα λεφτά, χρησιμεύει στο λάδωμα των λιμενικών αρχών, τελωνείο, αστυνομίας, κ.λ.π. Η ανάπτυξη της VIDEO-CASSETTE PORNO ευνοεί το εμπόριο παιδιών. Μερικοί χειρουργοί προσπαθούν να αντιδράσουν σ' αυτά που βλέπουν. «Εισέρχονται παιδιά σε άθλια κατάσταση, με περιτονίτιδες, ξεσκισμένους κόλπους, με σπυριά». Ένα τέτοιο περιστατικό επισημάνθηκε σε ένα βρέφος 6 μηνών.

Υπάρχουν μάλιστα και ταινίες που δείχνουν σεξουαλικά βασανιστήρια που φτάνουν ως το θάνα-

το.. Αυτές οι ταινίες λέγονται «SNUFF FILMS» και πληρώνεις πολύ ακριβά για να τις δείς. Οι έμποροι δεν διστάζουν μπροστά σε τίποτα. «Στη Κολομβία πήραν νεκρά παιδιά και αφού φτιάξανε πλαστά χαρτιά, κρύψανε στα πτώματα ναρκωτικά». Ακόμα και εάν τα παιδιά δεν σκοτώνονται, η εκμετάλλευσή τους είναι τόσο σκληρή που επιφέρει το θάνατο τους. Στην Ινδία η υποδούλωση για χρέη αγγίζει πολλούς χωρικούς. Τα λεφτά που χρωστάνε στους ιδιοκτήτες είναι πάνω απ' αυτά που κερδίζουν κι έτσι είναι χρεωμένοι σ' όλη τους τη ζωή. Σε περίοδο σιτοδείας, φτάνουν στο σημείο να πουλήσουν τα παιδιά τους για να επιζήσουν. Κοριτσάκια πουλιούνται σε συζύγους και παρόλο που καταργήθηκε ο γάμος παιδιών από το 1955 στις Ινδίες Κοριτσάκια 5 χρονών μένουν χήρες και επειδή η παντρεία για δεύτερη φορά απαγορεύεται, τα κοριτσάκια παραχωρούνται σε άλλον άνδρα...

Μεταξύ Μεξικό και U.S.A. γίνεται μεγάλο εμπόριο παιδιών με διανοητικά ή άλλα προβλήματα μπαίνουν στην πορνεία ή την πορνογραφία.

Η INTERPOL γνωρίζει καλά τα κυκλώματα όμως δεν επεμβαίνει εφόσον κανένα κράτος δεν το καταγγέλει επίσημα. Η χρονιά της γυναίκας προκάλεσε λίγη συνείδηση των πραγμάτων. Η Ινδία και οι Φιλιππίνες ισχυρίζονται πως δεν υπάρχει πορνεία εφ' όσων καταργήθηκε.

Όταν ο Μάο Τσε Τούνγκ πήρε την εξουσία, η πορνεία παιδιών, ετιμωρείτο με θάνατο. Δυστυχώς κανένα κράτος δεν καταπολεμά με δραστικά μέτρα το εμπόριο. Η πορνεία αναπτύχθηκε θεαματικά στην Ασία και το Βιετνάμ. Η ανάπτυξη του εμπορίου ευνοείται από τα μοντέρνα μέσα μεταφοράς και από τα δίκτυα που έχουν ένα πρόεδρο, αντιπρόεδρο, ταμεία, ηλεκτρονικούς υπολογιστές, όπως αναφέρουν σίγουρες πηγές.

Η Ιταλική Μαφία πούλησε στην Αμερικανική Μαφία ορφανά παιδιά μετά από το σεισμό στην Νάπολη. Χιλιάδες παραδείγματα μπορούν ακόμα να προστεθούν το ένα πιο συγκλονιστικό από το άλλο. Μας είναι δύσκολο να καταλάβουμε το γάμο παιδιών στην Ινδία, μπορούμε όμως να καταπολεμήσουμε την πορνογραφία που εκμεταλλεύεται και βασανίζει παιδιά. Πρέπει να διαμαρτυρόμαστε ενεργά με τα έργα όπως «PRETTY BABY» του LOUIS MALLE όπου η πορνεία ενός μικρού κοριτσιού δείχνεται με απόλυτη ευχαρίστηση. Δεν μας δείχνουν τους χτύπους, τους σαδισμούς, τις αφροδίσιες αρρώστιες, το AIDS, που είναι ο κανόνας των πορνείων. Να μην αγοράζουμε περιοδικά με σεξουαλικές σκηνές μεταξύ παιδιών και ανδρών, να μην συμμετέχουμε στο θλιβερό, βρωμερό έγκλημά τους.

Αργυρώ Πεταλά

Θησαυρός ατίμητος

Είναι μεγάλη πραγματικά υπόθεση να είναι κανείς γονεύς, πατέρας ή μητέρα. Και τιμή μεγάλη! Το πλάσμα του Θεού, ο άνθρωπος, γίνεται με τη σειρά του πλάστης! Στα χέρια του εμπιστεύεται ο Αιώνιος Δημιουργός ένα θησαυρό ατίμητο, το παιδί, το «κατ' εικόνα Θεού», που είναι προωρισμένο, να γίνη «καθ' ομοίωσιν». Είναι η ιερά ύπαρξη, το μεγαλύτερο θαύμα της ζωής, λουλούδι ζωντανό. Κλείνει μέσα του κάθε παιδί πολλήν ομορφιά. Είναι συνέχεια του εαυτού μας, και η ελπίδα του μέλλοντος. Η έγνοια μας, ο καύμός και η μεγάλη αγωνία «τι θα μου γίνη άραγε σαν μεγαλώσει;» Διαρωτάται καρδιοκτυπώντας κάθε γονεύς, καθώς παρατηρεί με τρυφερότητα το παιδί του. Και είναι ακόμη πολύ λεπτό και τρυφερό αυτό το πλάσμα και στο σώμα, πολύ περισσότερο όμως στη ψυχή. «Η ψυχή του παιδιού» λέγει ο διάσημος παιδαγωγός Κομένιος, «είναι πολυτιμότερα του χρυσού, αλλ' ευθραστοτέρα της υάλου». Είναι ευπαθής, άπλαστη και εύπλαστη. Γι' αυτό διατρέχετε χίλιους δυό κινδύνους. Είναι κρίσιμη η περίοδος αυτή της ζωής του. Ιδιαίτεως τούτο ισχύει για τα σημερινά παιδιά. Είναι το πιο άδικο θύμα της μεταπολεμικής συμφοράς. Ζουν έντονα το ανθρώπινο δράμα και την ηθική κρίση των καιρών μας. Όπως δε βεβαιώνει η επιστήμη, η σημερινή γενιά ωριμάζει βιολογικά ενωρίτερα, παρά οι προηγούμενες. Γι' αυτό οι φοβεροί κίνδυνοι που περιστοιχίζουν τα παιδιά στα χρόνια μας τα κρίσιμα, έχουν πολλαπλασιασθή όπως ξέρουμε όλοι μας. Το συναισθάνονται; Ποιός έχει καθήκον να φροντίσει πρώτος γι' αυτές τις τρυφερές υπάρξεις; Ασφαλώς οι γονείς των. Αυτοί έχουν πρώτοι, πρώτιστο μάλιστα, καθήκον στη ζωή των, να μεριμνήσουν γι' αυτά τα πλάσματα, που ο Θεός τους ενεπιστεύθη, και που έχουν μια τέτοια αξία και διατρέχουν τόσους κινδύνους,

αφού ακόμη, αναλόγως ωρισμένων προϋποθέσεων που εξαρτώνται απ' αυτούς, ως επί το πλείστον, μπορεί απ' αυτά, να προέλθη μια προσωπικότητα, ένας πραγματικός ανώτερος άνθρωπος, ή τουναντίον ένας υπάνθρωπος. Η τιμή λοιπόν δημιουργεί υποχρεώσεις. Και έχουν βέβαια οι γονείς υποχρέωση, να φροντίζουν για την συντήρηση και σωματικήν ανάπτυξη των τρυφερών των βλαστών. Αλλά το παιδί, όπως και κάθε άνθρωπος, δεν είναι μόνον σώμα, μόνον στομάχι. Υπάρχει μέσα του κάτι πολυτιμότερο, η αθάνατη ψυχή, που συγγενεύει με το θείον, αφού είναι πλάσμενη, όπως είπαμε, κατ' εικόνα Θεού. Είναι λοιπόν φανερόν, ότι οι γονείς έχουν υποχρέωση να φροντίσουν και για την ψυχή, εξ' ίσου ή μάλλον πολύ περισσότερον, απ' όσο για το σώμα. Να φροντίσουν δηλαδή για τον χαρακτήρα. Για το ζην, αλλά και για το «εὖ ζην» Για την τροφή, αλλά και για την ανατροφή. Αυτά τα πρώτα χρόνια της ζωής του ανθρώπου, τα παιδικά, είναι, όπως διδάσκει η Παιδαγωγική, τα πιο σημαντικά. Μπαίνουν τότε οι βάσεις του χαρακτήρος του, τα θεμέλια της ζωής αναλόγως την επιδράσεως, καλής ή κακής, του περιβάλλοντος, και πρωτίστως των γονέων.

Με άλλα λόγια από την ανατροφήν που θα δώσουν στο παιδί οι γονείς, οι πρώτοι αυτοί διδάσκαλοι του εξαρτάται κατά μέγα μέρος το μέλλον του. Κάτι πολύ μεγάλο επομένως έχουν να επιτελέσουν στον κόσμο αυτόν οι γονείς. Επιμένουμε στο ζήτημα αυτό της ευθύνης, διότι αν κάθε γονεύς συναισθανθή το βάρος της, θα λύση ευλοτώτερα και κατά τον καλύτερο τρόπο το πρόβλημα της ανατροφής, το συναισθάνονται άραγε όσον πρέπει οι σημερινοί γονείς;

†Οικονόμος-Ιερέυς
Σταμάτιος Χατζηχαρίου

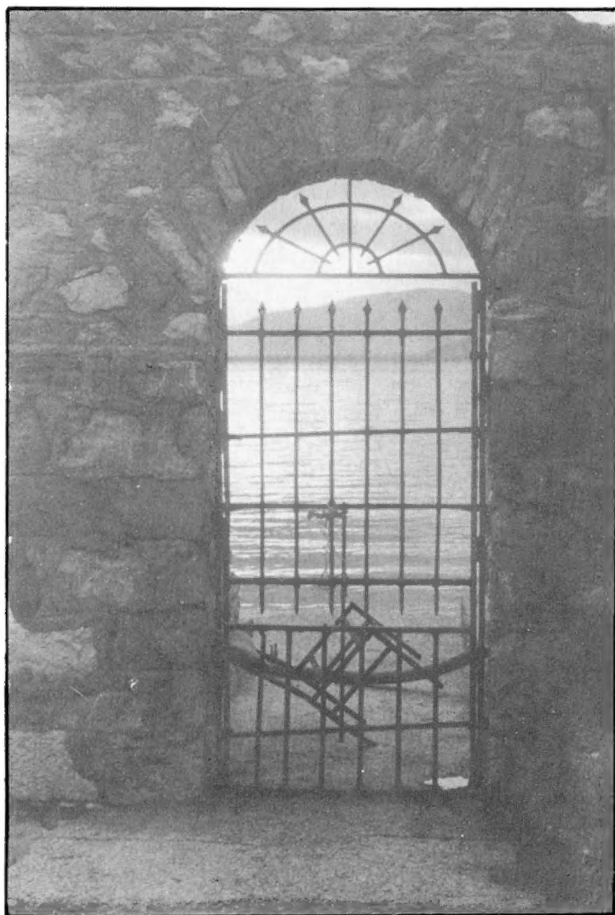
Έκθεση

Θέμα: Ένα από τα πιο σοβαρά προβλήματα που απασχολού σήμερα όλη την ανθρωπότητα είναι η κυκλοφορία των ναρκωτικών, κυρίως μεταξύ των νέων. Ποιές κατά την γνώμη σας είναι οι πιο βασικές αιτίες που υποβοηθούν τους νέους να στρέφονται στα ναρκωτικά; Τι θα βοηθήσει στη συγκράτηση από τη χρήση τους.

Ζούμε σε μια κοινωνία που ο κάθε άνθρωπος κοιτάζει το ατομικό του συμφέρον, σε μια εποχή που πρωταρχικός παράγοντας στη ζωή είναι το χρήμα και ο εγωϊσμός. Έτσι δημιουργούνται καθημερινά διάφορα προβλήματα είτε οικογενειακά, είτε κοινωνικά, είτε πολιτικά.

Κάθε άνθρωπος για να ξεφύγει από τα προβλήματα και τις καταστάσεις, που δημιουργούνται, προσπαθεί με τον δικό του τρόπο να τις ξεχάσει ή να τις αποφύγει.

Ένας τρόπος για να ξεφύγει από τις καταστάσεις είναι και τα ναρκωτικά. Διάφοροι έμποροι ναρκωτικών για να κερδίσουν πολλά και εύκολα χρήματα κάνουν εισαγωγή και εξαγωγή τέτοιων ουσιών από διάφορα μέρη (Τουρκία, Ινδία κ.α.) και τις πουλάνε σε ανθρώπους που τις χρησιμοποιούν.

Η χρήση τους, που κυρίως γίνεται από νέους, γίνεται από περιέργεια ή μίμηση. Ένας νέος δηλαδή μη έχοντας συνειδητοποιήσει τις συνέπειες που δημιουργούνται από τη χρήση των ναρκωτικών, δοκιμάζει κι όταν του αρέσουν συνεχίζει και κάνει μεγαλύτερες χρήσεις.

Άλλη αιτία που οδηγεί τη νεολαία στο «λευκό θάνατο» είναι η έλλειψη στοργής, αγάπης, συντροφικότητας, με αποτέλεσμα να δημιουργείται μέσα τους ένα «κενό». Παίρνοντας ναρκωτικά ζει ο νέος στο δικό του κόσμο, κάνει διάλογο με τον εαυτό του, ή μάλλον μονόλογο, νιώθει δίπλα του ένα σύντροφο κ.λ.π.

Ακόμα το ότι ο άνθρωπος αρχίζει από το μηδέν και τελειώνει στο μηδέν, δηλ. ο μηδενισμός, του δημιουργεί τη σκέψη και την έντονη θέληση να κάνει ό,τι θέλει αυτός στη ζωή του. (να γλεντήσει, να κλέψει, να σκοτώσει κ.λ.π.).

Επίσης ένας θάνατος, ένας χωρισμός, μια ανίατη ασθένεια, η φτώχεια, διάφορα ψυχολογικά προβλήματα τα οδηγεί στα ναρκωτικά.

Η πολιτεία νομίζω, ότι δεν κάνει καμιά προσπάθεια για τον περιορισμό της χρήσης τους. Ενώ μπορεί να βοηθήσει τους τοξικομανείς να ιατρευτούν, τους κλείνει στις φυλακές, περνάνε άθλιες καταστάσεις και εκεί πολλές φορές γίνεται και χρήση ναρκωτικών.

Επομένως μια πρώτη ενέργεια της πολιτείας θα πρέπει να είναι η ίδρυση κέντρων αποτοξίνωσης οργανωμένων με εξοπλισμό και άτομα με ειδικές γνώσεις.

Στους φτωχούς και άνεργους που βρίσκουν διέξοδο στα ναρκωτικά, πρέπει να τους εξασφαλίσει δουλειά και καλύτερες συνθήκες διαβίωσης.

Δεν πρέπει όμως να βοηθήσει μόνο η πολιτεία, αλλά και εμείς οι ίδιοι. Θα πρέπει καθένας μας να τους παροτρύνει να μην τα χρησιμοποιούν, μέσα από συγκεντρώσεις, κουβέντα ή φέρνοντας του παραδείγματα.

Η παραγωγή διάφορων φυτών «ναρκωτικών» και η διακίνηση τους πιστεύω, ότι δεν είναι εύκολο να σταματήσει, γι' αυτό κάθε άτομο πρέπει να τ'αποφεύγει, να λύνει καθένας μας όσο μπορεί καλύτερα τα προβλήματα του και να συνειδητοποιεί σε τι κατάσταση θα τον οδηγήσει η τυχόν χρήση τους.

Στεργούλα Παπαγεωργίου
Μαθήτριά του Γ. Λυκείου 5η Δέσμη
Λυκείου Γενναδίου

Παλιά ξεχασμένα έθιμα Γάμος στο Ασκληπιείο

Το πρωί της Κυριακής οι γυναίκες συγγενείς και φίλες της νύφης, μαζεύονται στο μαγειρείο όπου ετοιμάζουν τα φαγητά για το βράδυ. Αφού τελειώσει η σχετική ετοιμασία επιτάσσονται όλοι σχεδόν οι φούρνοι του χωριού, για να ψήσουν τα φαγητά, και να είναι έτοιμα για το βραδινό τραπέζι.

Το απόγευμα της Κυριακής από νωρίς οι νέοι, μαζεύονται στο σπίτι του γάμου για να στολίσουν οι μεν νέοι το γαμπρό, οι δε νέες τη νύφη. Παρόντες είναι ο κανακιστής με το βιολί. Ο κουρέας σε ειδική θέση, αρχίζει το κούρεμα του γαμπρού, ενώ ο κανακιστής αρχίζει τα κανάκια ως εξής:

Τα κανάκια της Κυριακής του γάμου

Νάν' ώρα καλή κι όλοι πείτε το
κι όλοι πείτε το που ο Χριστός περνά.
Που ο Χριστός περνά με τους δώδεκα
με τους δώδεκα αποστόλους του.
Αποστόλους του και καταρωτά
Και καταρωτά πουν' ο νιόγαμπρος
πουν' ο νιόγαμπρος πουν' η νιόνυφη.
Πουν' η νιόνυφη νάμπουν να ευχηθούν
νάμπουν να ευχηθούν να γηράσουσι
Να γηράσουσι μονοστέφανοι μονοκοθμπαροι
μονοκούμπαροι μονοσύντεκνοι.
Άκουε γαμπρέ τι σου λέγουμε
τι σου λέγουμε εγκώμια και χαρές
Εγκώμια και χαρές που τον κύρη σου
που τον κύρη σου που τη μάνα σου
που τη μάνα σου που τ'αδέλφια του
Που τ'αδέλφια του που τος φίλους σου.
(και συνεχίζει σε άλλο ρυθμό).

Έλα Χριστέ κι η Παναγιά που θα στολίσουν δυό πουλιά
Που θα στολίσουν δυό πουλιά να ζήσουν σε μια φωλιά
Το χρυσό τον αετό άγγελο ζωγραφιστό.
Να τονε στολίσουμε και να τον κανακίσουμε.
Κάνε γρήγορα παρμπέρη στόλισε το περιστέρι.
Κόψε του τα μαλλιά του σήμερα πουν' η χαρά του.
Διάλίσέ του τα με τρόπο κάθε τρίχα ναν' στο τόπο.
Βάλτου λάδι και κολώνια να του δίνει ο Θεός Χρόνια.

Ύστερα καλεί τους γονείς και του συγγενείς του γαμπρού και μετέπειτα της νύφης πάντα τραγουδι-

στά και με πολλά παίνια για τον καθένα.

Τραγουδιέται πρώτα από τον κανακιστή και ακολουθούν πίσω απ' αυτόν τα αγόρια φίλοι του γαμπρού.

Ο κάθε ένας όταν ακούσει το όνομά του, πηγαίνει για να ρίξει χρήματα στα τρία πιάτα που έχουν βάσει γι' αυτό το σκοπό. Ένα του κανακιστή, ένα του βιολιτζή κι ένα του κουρέα. Στη συνέχεια καλείται σε ιδιαίτερο χώρο η μητέρα του γαμπρού, να δώσει την ευχή της και να αρχίσει το ντύσιμο του γαμπρού. Αφού αποχωρήσει η μητέρα συνεχίζεται το ντύσιμο από τους φίλους του γαμπρού. Εν τω μεταξύ, σε άλλη θέση οι νέες φίλες της νύφης, μαζί με τον κομώτρια έχουν αναλάβει το ντύσιμο και στόλισμα της νύφης.

Όταν τελειώσει το στόλισμα των μελλονύμφων, βγαίνουν οι νέοι και οι νέες από τις θέσεις τους και κρύβοντας με τα σώματά τους οι μεν το γαμπρό, οι δε τη νύφη, αρχίζουν τα ταξίματα για να παραδοθούν ο γαμπρός και η νύφη. Αφού ανταμώνουν χορεύουν στην αυλή το καθιερωμένο ταγκό.

Ακολουθεί μεγάλη πομπή με τη συνοδεία όλου σχεδόν του χωριού, του κανακιστή που με τραγούδια περνά από τα κεντρικά σημεία του χωριού και φτάνει στην εκκλησία. Όταν φτάσουν στην αυλή της εκκλησίας, ο γαμπρός και η νύφη χαιρετούν όλους όσους βρίσκονται εκεί, αρχίζοντας από τους γονείς. Ακολουθεί ο συρτός από το γαμπρό και τη νύφη, ακολουθώντας πολλές γυναίκες. Μετά το γαμπρό εναλλάσσονται όλοι οι συγγενείς και φίλοι για να χορέψουν τη νύφη. Στη συνέχεια μπαίνουν στην εκκλησία για να γίνει το μυστήριο του γάμου. Αφού τελειώσει όλοι οι παρευρισκόμενοι φιλούν τα στέφανα και ρίχνουν χρήματα στο δίσκο για να ενισχύσουν το ξεκίνημα της νέας ζωής του ζευγαριού. Ο παπάς, οι ψάλτες, οι κουμπάροι και οι στενοί συγγενείς, συνοδεύουν τους νεόνυμφους μέχρι το σπίτι, όπου ο γαμπρός σπάζει το ρόδι, για να είναι ρόδινη η νέα του ζωή. Ακολουθεί το φαγητό, και όλοι μαζί μετά πηγαίνουν στο χορό που με αμείωτο κέφι συνεχίζεται μέχρι τις πρωινές ώρες. Λίγο πριν τελειώσει ο χορός, οι κουμπάροι συνοδεύουν τους νεόνυμφους μέχρι το σπίτι, για να τους αφήσουν στη συνέχεια μόνους στη νυφική κρεβατοκάματα.

Η Δευτέρα αρχίζει με τα ξυπνητήκια. Οι νέοι με τον κανακιστή μετά το μεσημέρι πηγαίνουν για να ξυπνήσουν τους νεόνυμφους, αρχίζοντας με το τραγούδι:

Το λιανό το κυπαρίσσι
 πουν στη κρυσταλένια βρύση
 την Δευτέρα το φυτέψαν
 και την Τρίτη το κλαδέψαν
 την Τετάρτη κάμνει κλώνους
 και την Πέμπτη παρακλώνους
 την Παρασκευή ανθίζει
 και το Σάββατο καρπίζει
 και την Κυριακή το βράδυ
 κάποιος ήρθεν να το πάρει
 το πήρε και τ' αγκάλιασε
 στην αγκαλιά του τ' άραξε
 μεσ' τη δική του αγκαλιά
 όπου το γέμισε φιλιά
 Νύχτα 'τον όπου πέρασα
 και το στενόν εξέχασα
 να βρω του γάμου την αυλή
 που μας λαμένουσι πολλοί
 να βρώ του γάμου το στενό
 τη νύφη και το νιο γαμπρό
 να ξυπνήσουμεν τ' αηδόνια
 πουν στα δροσερά σεντόνια
 ξύπνα νιε και παλληκάρι
 και βασιλικού κλωνάρι
 ξύπνα και την πέρδικα σου
 που 'χης μεσ' στην αγκαλιά σου
 Νοίξετε μας να σας δούμε
 και όλοι να σας ευχηθούμε
 Ανοιξέ μας για θα 'νοιξω
 για την πόρτα θα τσακίσω

Αφού τελειώσει ο κανακιστής ανοίγει η πόρτα και όλοι μπαίνουν μέσα για να χαιρετήσουν και να ευχηθούν στους νιόπαντρους. Προσφέρεται από τη νύφη ούζο με μελεκούνι. Ύστερα απ' αυτό ο κανακιστής με τους νέους πηγαίνουν σ' όλα τα συγγενικά σπίτια για να ξυπνήσουν και τους υπόλοιπους. Σε κάθε σπίτι αρχίζει ο κανακιστής με το καθιερωμένο τραγούδι:

- Εστείλα μας που του γαμπρού να πάμε στου
 Εν τω μεταξύ οι νεαροί έχουν εφοδιαστεί με μια μεγάλη κονταρία (μακρύ ξύλο), για να δένουν πάνω τις κότες που παίρνουν δώρο από τα σπίτια που πηγαίνουν για ξύπνημα.

Αφού τελειώσουν τα ξυπνητήκια στρώνονται δύο τραπέζια. Ένα στο σπίτι του γαμπρού από τους κουμπάρους προς τιμή των νεονύμφων, κι ένα από τους νεαρούς σε κάποιο καφενείο, όπου τρώγονται οι κότες που έχουν μαζευτεί. Στο τραπέζι των κουμπάρων παρευρίσκεται ο κανακιστής με το βιολί και ακολουθεί γλέντι με δίστιχα τραγούδια, όπου όλοι εύχονται στο νέο ζευγάρι να είναι ευτυχισμένη η νέα τους ζωή. Όλοι είναι κεφάτοι και λίγο αργότερα αρχίζει ο χορός. Προς το τέλος του χορού τραγουδιέται «το πιπέρι» από τους νέους του χωριού (Σατυρικό

τραγούδι με στίχους που περιέχουν πολλά πονηρά υπονοούμενα), και λέγεται στο τέλος το «Ευαγγέλιο» της Δευτέρας του γάμου. Και μ' αυτό κλείνει και το γλέντι του γάμου, όπου όλοι παραδομένοι πια από το ούζο και το ξενύχτι των 5 ημερών, φεύγουν για τα σπίτια τους, για να σκεφτούν επιτέλους ότι η ζωή δεν είναι μόνο γλέντι και χορός, αλλά έχει κι άλλες υποχρεώσεις.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Το τραγούδι της Δευτέρας του γάμου, το λιανό το κυπαρίσσι, είναι ευγενική προσφορά του νουνού μου Ιωάννη Αβδελά από την Αμερική, και τον ευχαριστούμε θερμά.

Στούπος Μιχάλης

Λαϊκή Ποίηση

ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ακούστε με να σας ειπώ τι ήτον η τροφή μας,
 που τρώγαμε στον πόλεμο κι εσώθην η ζωή μας.
 Όλος ο κόσμος έτρωγε χόρτα με το κουτάλι
 δίχως ψωμί και ανάλατα δίχως σταγόνα λάδι.
 Γερμανοί τρών ασκελαrouές και χωρικοί τη θρώμη,
 για τούτο εγεμίσασι πρισμένους ούλ' οι δρόμοι.
 Σάν είδε τ' απροχώρητο ο κόσμος που ποθέναν,
 με τες θαρκούλες έφευγε κι επήγαινε στα ξένα.
 Σαν του ζητιάνους είμασταν και με τα χρήματά μας
 τρόφιμα δεν εβρίσκαμε να φάσι τα παιδιά μας.
 Πολλοί που μείναν έρημοι και σπίτια επουλήσαν,
 τες κόρες τους ξεπροίκησαν και πάλε δεν εξήσαν.
 Όταν θάζει η ιδέα μου την πείνα του πολέμου,
 τα ήπατα μου κόβονται, τα κόκκαλα μου τρέμουν.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΕΡΑ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ

Ρόδο μου όμορφο νησί, ανθέ της Μεσογείου
 εγένης πάλ' Ελληνική στις τριανταμιά Ματρίου.
 Στην ιστορία θα γραφτεί η άγια τούτη μέρα
 γιατί αγκαλιαστήκασι Μάννα και θυγατέρα.
 Ελλάδα, Ρόδος και Νησιά, εγίνασι το ένα
 αυτό που προσπαθούσασιν, από το Κοσιένα.
 Και τώρα πια ας ακουστεί, σ' Ανατολή και Δύση
 πως το πεντάμορφο νησί, ελεύτερο θα ζήσει.
 Χαίρε Ρόδος παينهμένη και στον κόσμο ξακουσμένη.

ΛΑΪΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΥ

(Από το βιβλίο του δασκάλου και λαογράφου
 Αναστασίου Βρόντη, έκδοσης 1947)

Γυμνάσιο Γενναδιού για νάρθουν καλύτερες μέρες

Γυμνάσιο Γενναδιού. Το σχολείο που καθορίζει τις τύχες των δικών μας παιδιών. Των παιδιών από τα Λάερμα, τη Λάρδο, το Ασκληπειό, Γεννάδι, Βάτι, Ιστριο, Προφύλια, Μεσαναργό, Λαχανιά, Κατταβιά, Αρνίθα, Απολλακιά. Η ευρύτερη περιοχή της Ν. Ρόδου βρίσκεται στο στάδιο της Τουριστικής τουλάχιστον ανάπτυξης. Μιας ανάπτυξης που για να δώσει οφέλη στα χωριά μας χρειάζεται γνώση.

Να μπορούμε να συνυπάρχουμε με τους ξένους επισκέπτες, είμαστε ικανοί να παίρνουμε από αυτούς τα καλά στοιχεία, αλλά και να έχουμε κάτι να τους δώσουμε. Γνώση λοιπόν χρειαζόμαστε και περιμένουμε πολλά από τη νεολαία. Δημιουργούμε το Γυμνάσιο και στηρίζουμε την αναγκαία αποκέντρωση. Να μην αμελούμε όμως εγκληματικά τα προβλήματα που δυσκολεύουν τη λειτουργία του Γυμνασίου μας που όπως θα δούμε είναι πολλά και διάφορα.

Αρχίζω με δύο προβλήματα που αν δεν λυθούν άμεσα δεν μπορούμε να μιλάμε για Γυμνάσιο. Ένα είναι το συγκοινωνιακό, πρώτη είδηση, πρώτο πρόβλημα στην «Καλή Αγγελία» την μαθητική εφημερίδα που άρχισαν να εκδίδουν οι μαθητές με τη φροντίδα δύο φιλόλογων καθηγητών τους. Ένα μικρό (15/θέσεων) και ένα μεγάλο (50/θέσεων) λεωφορείο, μεταφέρουν καθημερινά τους μαθητές από α χωριά τους στο Γεννάδι που εδρεύει το Γυμνάσιο. Πολλές φορές βλέπουμε τους μαθητές να στριμώχνονται στο μικρό λεωφορείο γιατί χάλασε το μεγάλο, τους βλέπουμε στο δρόμο να ψάχνουν για καμιά καρότσα ημιφορηγού, να έρχονται με μηχανάκια και ότι άλλο μπορείτε να φανταστήτε.

Η ειρωνεία στο καυτό πρόβλημα της συγκοινωνίας είναι ότι υπάρχουν δύο λεωφορεία τα οποία σκουριάζουν στο γκαράζ γιατί δεν παίρνουν το πράσινο φως από κανένα-δυό υπουργεία. Εδώ απευθύνομαι σε σένα κ. Αντωναρά. Σέβομαι και βλέπω τις καθημερινές σου προσπάθειες για το ανέβασμα της Ν. Ρόδου γενικότερα. Δεν νομίζω να χρειάζεται κάποια υπογραφή για να κινηθούν τα λεωφορεία. Θα μου πεις ποιος παίρνει την ευθύνη αν κάτι συμβεί. Θα σου πω, γονείς - κηδεμόνες - καθηγητές, προοδευτικοί σύλλογοι, άνθρωποι που αγωνιούν για αυτό τον τόπο. Δυναμικά λοιπόν να το λύσουμε γιατί μπορούμε.

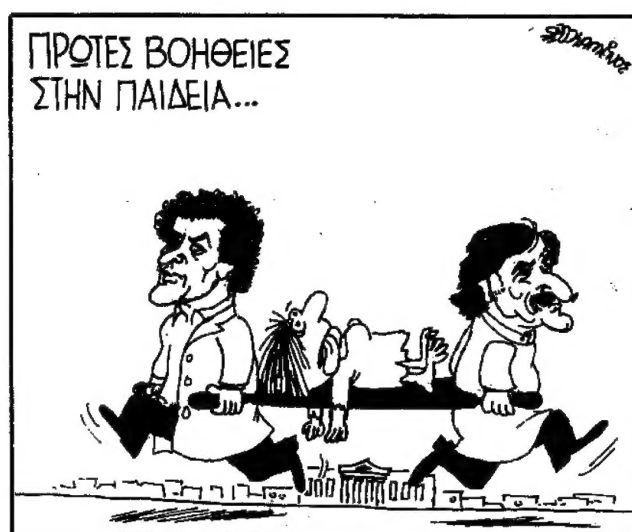
Ένα δεύτερο βασικό πρόβλημα είναι αυτό της στέγης.

Πως μπορούμε να μιλάμε για Γυμνάσιο όταν το 1988 κάνουμε μάθημα σε παγωμένες αίθουσες που μπάζουν νερό και κρύο. (Μαθητής με πνευμονία από αυτή την κατάσταση). Γι' αυτό το θέμα θα επισημάνω την αδιαφορία των όποιων υπεύθυνων. Γιατί σύμφωνα με πληροφορίες ο Πρόεδρος των μαθητών Σάββας Χαραλάμπους με άλλους συμμαθητές του επισκέφθηκαν τον Νομάρχη για να του επισημάνουν κυρίως

το πρόβλημα της στέγης. Τι θα γίνει με το καινούργιο κτίριο. Φαίνεται έτοιμο αλλά δεν παραδίνεται. Μέρα Παρασκευή πήγαν τα παιδιά στο Νομάρχη, μέρα Δευτέρα άρχισαν ξανά οι εργασίες για την αποπεράτωση του. Ερωτώ; Χρειάζεστε μαθήματα συνέπειας και ευθύνης από τους μαθητές για να ευαισθητοποιηθείτε; Που είναι δηλαδή το πρόβλημα. Ότι χρειάζεται δέκα ακόμα μέτρα για να κλείσει ο αυλόγυρος ή ότι το φτωχό μας κράτος δεν θέλει να δώσει για την Παιδεία. Μάλλον το δεύτερο. Μακάρι να αποδειχθεί το αντίθετο και να στεγαστεί επιτέλους το Γυμνάσιο σε ένα ανθρώπινο και γιατί όχι μοντέρνο κτίριο όπως απαιτούν οι καιροί.

Στη συνέχεια θα αναφερθώ σε μια σειρά από προβλήματα που έχουν να κάνουν με τους μαθητές, αλλά και με τους καθηγητές. Και αρχίζω με τους μαθητές και με το γεγονός που ανησυχεί γονείς κυρίως. Ότι από τότε που το Γυμνάσιο άρχισε να βγάλλει αποφοίτους, έχουμε να δούμε έστω και ένα μαθητή να πετυχαίνει σε μια σχολή Α.Ε.Ι. ή έστω Τ.Ε.Ι. Τι φταίει στην προκειμένη περίπτωση; Χαμηλό το επίπεδο λένε πολλοί. Τα περισσότερα παιδιά προέρχονται από Μονοθέσια Δημοτικά Σχολεία των χωριών τους που λογικό είναι να υπολειτουργούν. Ο Δάσκαλος με τα δικά του προβλήματα (ιδιαίτερα όταν η καταγωγή του είναι μακρινή) είναι υποχρεωμένος να διδάξει στις έξη τάξεις του Δημοτικού σε όση ώρα κάποιος Δάσκαλος στην Πόλη θα διδάξει μια μόνο τάξη. Σ' αυτό το σημείο θα προτείνω κάτι που συζητιέται και είναι σκόπιμο να γίνει.

Την ενοποίηση των Δημοτικών Σχολείων.

Ας μεταφερθούν τα παιδιά των Λαέρμων στη Λάρδο που τα παιδιά είναι αρκετά, και ας γίνει ένα δεύτερο Δημοτικό Σχολείο στο Γεννάδι από τα παιδιά των υπολοίπων χωριών. Τότε μόνο θα μπορούμε να περιμένουμε κάτι καλύτερο. Προϋπόθεση βέβαια είναι να γίνεται άψογα η μεταφορά των παιδιών για ένα ακόμα παραπάνω λόγο του μικρού της ηλικίας των παιδιών. Να γίνει η ενοποίηση λοιπόν το συντομότερο γιατί διαφορετικά θα διαιωνίζεται το φαινόμενο μαθητών πρώτης-δευτέρας Γυμνασίου, να πρέπει ακόμα να μάθουν να γράφουν, να διαβάζουν. Και ο Καθηγητής να κάνει τι; Να διδάσκει ανάγνωση, να «τρέχει» να παράδωσει την ύλη που του επιβάλλει το Υπουργείο, να προσέξει περισσότερο παιδιά που τέλος πάντων έχουν τα προσόντα, αλλά βρέθηκαν για διάφορους λόγους σ' αυτό το Γυμνάσιο;

Γιατί από την άλλη πλευρά πρέπει να πούμε ότι αν δεν υπήρχε και αυτό το Γυμνάσιο πολλά παιδιά κυρίως κορίτσια δεν θα είχαν την ευκαιρία να έχουν (να μη πω γνώσεις) έστω το τελευταίο για την εποχή μας εφόδιο που είναι ένα απολυτήριο Λυκείου. Και για να επανέλθω εκτός από το πρόβλημα των ελλειπόντων γνώσεων που παίρνουν οι μαθητές των Μονοθεσίων Δημοτικών Σχολείων των χωριών τους ένα άλλο θέμα που υπάρχει ούτως ή άλλως και δεν μπορούμε να κάνουμε πολλά πράγματα είναι το περιβάλλον που ζουν. Ένα περιβάλλον που δεν τους δίνει τίποτα παραπάνω από μια υγιή ατμόσφαιρα. Λείπουν τα ερεθίσματα. Κάθε τι που συμβαίνει γύρω μας, που μας έλκει την προσοχή, την φαντασία, που μας βοηθά να καταλάβουμε την αξία της γνώσης, που μας δίνει γνώση τελικά, που μας «καλλιεργεί» και πάει λέγοντας.... Καί βέβαια τα παιδιά των χωριών μας βρίσκονται σε χειρότερη μοίρα σε ότι έχει να κάνει με προβληματισμό σε σύγκριση με τα παιδιά της πόλης Ρόδου και αυτά με τη σειρά τους σε χειρότερη μοίρα από τα παιδιά της Αθήνας κ.ο.κ. Τους λείπουν λοιπόν παραστάσεις, ψυχαγωγία, μορφωτικά μέσα που μπορεί να παράγει μια πόλη, τους λείπει η βοήθεια από το σπίτι που δεν μπορούν να προσφέρουν οι πολυάσχολοι και κουρασμένοι συχνά αγράμματοι αγρότες, γονείς, τέλος τους λείπει η εξωσχολική βοήθεια που παρέχει η παραπαιδεία - τα φροντιστήρια - που χωρίς να είμαι οπαδός τους, πρέπει να δεχθώ ότι με τα εκπαιδευτικό σύστημα που υπάρχει βοηθά αποτελεσματικά τους μαθητές να μάθουν καλά τη Φυσική, τα Μαθηματικά, τα Αρχαία, αυτό που χρειάζεται δηλαδή για να μπορέσουν να εισαχθούν σε κάποια ανώτερη ή ανώτατη Σχολή.

Από όλη αυτή τη κατάσταση εύκολα καταλαβαίνει κανείς ότι ο μαθητής ότι θετικό μπορεί να πάρει θα το πάρει από το περιβάλλον του Σχολείου. Καθοριστικό τελικά ρόλο πρέπει να παίζει ο Καθηγητής που για να μπορέσει να αφιερωθεί στο δύσκολο έργο του θα πρέπει, όχι να του λύσουμε όλα του τα προβλήματα αλλά τουλάχιστον αυτό της στέγης.

Εδώ θα τονίσω την αντίθεση που παρατηρεί κανείς η οποία είναι άξια κριτικής. Από τη μια πλευρά βλέπουμε τον Καθηγητή σαν λειτουργό και όχι σαν απλό Δημόσιο υπάλληλο και του ζητάμε να προσφέρει στα παιδιά μας και από την άλλη τον εκμεταλευόμαστε και τον αντιμετωπίζουμε σαν ξένο επισκέπτη. Και πιο συγκεκριμένα από τα υπερβολικά νοίκια, μέχρι ειδικούς διακανονισμούς για περισσότερα λεφτά τον Μάιο-Ιούνιο.

Είναι μέσα στις δυνατότητες του συνδέσμου η κατασκευή 10-15 διαμερισμάτων, και εν πάσει περιπτώσει όχι πως θα τους τα δίνει δωρεάν αλλά τουλάχιστον θα τους γλυτώσει από αυτή την εκμετάλευση. Ας μη ξεχνάμε γενικότερα ότι το Γυμνάσιο βρίσκεται σε αναπτυσσόμενη περιοχή (ειδικά τουριστικά) και όλα αυτά τα προβλήματα δεν μας εκπλήσσουν, αλλά από την άλλη μεριά ας μη ξεχνάμε και τους μισθούς των πρωτοδιοριστών Καθηγητών που είναι 49.800 δρχ. Δεν το θεωρώ σκόπιμο να επεκταθώ σε άλλα προβλήματα των καθηγητών και θα τελειώσω με τέσσερις στόχους που ανέπτυξα και πιο πάνω στους οποίους θα πρέπει να προσανατολισθούμε και να παλαίψουμε.

- Ενοποίηση Δημοτικών Σχολείων
- Λύση στο Συγκοινωνιακό
- Λύση στο Στεγαστικό πρόβλημα των Καθηγητών
- Να μπορούμε στο καινούργιο σχολείο.

Υ.Σ. Ευχαριστώ του καθηγητές Γυμνασίου Γενναδίου που συζήτησαν πρόσφαρα μαζί μου και μου έδωσαν την άποψή τους και τις πληροφορίες που χρειαζόμουν για να γράψω αυτό το άρθρο για καλύτερες μέρες στο Γυμνάσιο μας που πρέπει να επιζητούμε όλοι μας.

Βασίλης Η. Παπαθασσιλείου

Προβλήματα της μέσης εκπ/σης στη Νότια Ρόδο

Το να εκφράσεις μια υπεύθυνη γνώμη για ένα τόσο καυτό θέμα, όσο αυτό της εκπαίδευσης και μάλιστα για μια καθωρισμένη γεωγραφική περιοχή είναι αρκετά δύσκολο εγχείρημα.

Η καθημερινή μας όμως ενασχόληση με το θέμα αυτό και το πάθος του νέου επιστήμονα που προσπαθεί να βρεί τα αίτια μιας πραγματικότητας (καλής ή κακής ανεξάρτητα) βοηθώντας προς το καλύτερο, μας δίνει τη δυνατότητα αυτή. Κατά τη γνώμη μας μερικοί παράγοντες που δημιουργούν τη πραγματικότητα αυτή είναι οι παρακάτω:

α) Τα μικρά Δημοτικά Σχολεία: Οι μαθητές της Ν.Ρ. τελειώνουν μονοθέσια ή στη καλύτερη περίπτωση τριθέσια Δημοτικά Σχολεία. Πράγμα που σημαίνει απλά ότι αν για ένα μαθητή μιας αστικής περιοχής ο δάσκαλος ασχολείται 1 ώρα για τον αντίστοιχο δικό μας μαθητή ασχολείται από 1/6 ως 1/2 της ώρας. Η σύγκριση είναι ασφαλώς τραγική και φτάνει να γίνεται δυσβάσταχτη αν σκεφτεί κανείς ότι 6 χρόνια διδασκαλίας για ένα δικό μας μαθητή αντιστοιχούν σε 1 ή το ανώτερο 3 χρόνια για τον άλλο. Αυτό όμως έχει τα επακόλουθα του, γιατί στα παιδιά αναπόφευκτα δημιουργούνται κενά δυσαναπλήρωτα, όπως σωρευτικά προστίθενται καινούργια απ' το Γυμνάσιο και έτσι είναι φυσικά αδύνατο να προοδεύσει ένας μαθητής. Ακόμα η έλλειψη πολλών μαθητών στα μικρά Δημ. Σχολεία έχει σαν συνέπεια την έλλειψη συναγωνισμού μεταξύ τους, τον εφυσήχασμό των γονέων και τελικά την κακή πορεία των μαθητών στα σχολεία αυτά.

β) Το οικογενειακό περιβάλλον: Οι περισσότεροι κάτοικοι της περιοχής είναι αγρότες - εργάτες και η καθημερινή απασχόληση πολλές φορές και των δύο γονέων στα χωράφια και τα γιαπιά έχει αποτέλεσμα τη μη σωστή παρακολούθηση της προόδου των παιδιών τους. Αν σ' αυτό προστεθεί και το γεγονός ότι η πλειοψηφία των γονιών είναι απόφοιτοι μόνο Δημοτικού Σχολείου και βρίσκονται αντικειμενικά σε δύσκολη θέση να βοηθήσουν τα παι-

διά τους καταλαβαίνουμε γιατί τα παιδιά της Ν.Ρ. μειονεκτούν σε σχέση με τα άλλα των αστικών περιοχών.

γ) Το Συγκοινωνιακό πρόβλημα: Αυτό είναι ο μεγάλος βραχνάς της περιοχής. Υπάρχουν παιδιά που φεύγουν στις 7 το πρωί απ' το σπίτι τους και γυρίζουν στις 4 πίσω στο χωριό τους. Με ποιό κέφι και ποιά όρεξη θα καθίσουν αυτά να διαβάσουν; Και όταν προβάλλεται απ' αυτά τα παιδιά σαν καθημερινό επιχείρημα η κούραση και η ταλαιπωρία απ' την μεταφορά τους, πως οι καθηγητές τους θα μπορούν να στηρίξουν τις όποιες απαιτήσεις τους.

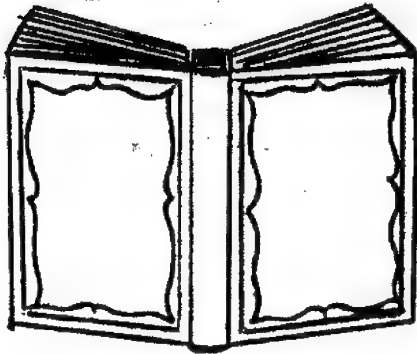
δ) Έλλειψη παραστάσεων: Όσο κι αν αυτό ηχεί παράξενα στ' αυτιά τόσων και τόσων επιστημόνων και μάλιστα διαπρεπών που κατάγονται από χωριά της Ν.Ρ., είναι μια σημερινή πραγματικότητα. Τα παιδιά της περιοχής μας μειονεκτούν στον τομέα αυτό και σε συνδιασμό με την έλλειψη βιβλιοθηκών, κέντρων νεότητας και άλλων παρεμφερών ιδρυμάτων δημιουργείται μια άσχημη πραγματικότητα.

ε) Τουρισμός και Οικονομικοί παράγοντες: Τα τελευταία χρόνια η τουριστική κίνηση στη περιοχή γνωρίζει εκρηκτική αύξηση. Για ένα εξάμηνο τουρίστες απ' όλες τις γωνιές της γης επισκέπτονται την σχεδόν τουριστικά παρθένα περιοχή της Ν.Ρ. και ως ένα βαθμό συντελούν στην αλλαγή ηθών της νεολαίας, του μαθητόκοσμου. Και ακόμη παραπέρα δείχνουν ποιός είναι ο εύκολος δρόμος του πλουτισμού και της ευημερίας. Βέβαια δεν είμαστε οι πρώτοι που διαπιστώνουμε την πραγματικότητα αυτή, ούτε πιστεύουμε ότι οι απλές διαπιστώσεις φέρνουν άμεσα τη λύση ενός προβλήματος. Ίσως όμως κάποτε να συμβάλλει στη πολυπόθητη λύση.

Παναγιώτης Θ. Χατζηθασσιλείου
Χημικός
Διευθυντής Γυμν. - Λυκείου
Γενναδίου - Ρόδου

Παρουσίαση νέων βιβλίων

Παρουσίαση νέων βιβλίων

«Η Αραβωνιαστική του Αχιλλέα»
Αλκη Ζέη

Εκδ. Κέδρος

Απ' τα ωραιότερα βιβλία που βγήκαν την χρονιά που πέρασε, και ίσως ένα από τα καλύτερα των τελευταίων χρόνων μετά την μεταπολίτευση.

Λίγα απ' την γραφή της Άλκης Ζέης περνούν, πρόσωπα κοινά, αθέλητοι πρωταγωνιστές ή ανίδεοι κομπάρσοι του δράματος, αντίσταση, εμφύλιος, διώξεις. Μεγάλα οράματα και διαψεύσεις, διάλυση πολλών ψευδαισθήσεων. Η Ελλάδα ο κόσμος.

Η αραβωνιαστική του Αχιλλέα εύθραυστη κι όμως αγέρωχη, μπροστά σ' ένα αόριστο κι ωστόσο καθορισμένο μέλλον, μιλάει χωρίς πικρία, χωρίς μεταμέλεια, με ζεστασιά, κάποτε με χιούμορ, με μια τρυφερή φροντίδα, θα 'λεγες να μη γυμνώσει το παρελθόν, τη ζωή της και τη ζωή.

«Η μεγάλη πράσινη»
Ευγενία Φακίδου

Εκδόσεις Καστανιώτης.

Με το βιβλίο αυτό η Ευγενία Φακίδου συμπληρώνει την τριλογία της.

Η ηρωίδα της όπως και στα δύο προηγούμενα βιβλία της, έχει πια μεγαλώσει για να ακολουθήσει (τον δρόμο που δεν αποδεχτήκατε) τον δρόμο με τις μεγάλες ιδέες που δεν πραγματοποιήσατε. Τα περιπετειώδη ταξίδια που δεν κάνατε, οι έρωτες που ονειρευτήκατε.

Η μεγάλη πράσινη είναι η ελπίδα ότι κάποτε θα τολμήσετε.

«Που είναι η μάνα σου μωρή;»
Δήμητρα Σωτήρη Πετρούλα

Εκδόσεις: Κέδρος

Το βιβλίο αυτό είναι γραμμένο από μια γυναίκα που δεν είναι συγγραφέας. Γραμμένο περισσότερο σαν μνημόσυνο αλλά και χρέος σε όλους εκείνους που πολέμησαν στην αντίσταση, διώχτηκαν, φυλακίστηκαν και εκτελέστηκαν μετέπειτα.

Μέσα απ' τις σελίδες του περνάει όλη η τραγικότητα της χώρας μας, τα δισεκατο χρόνια της ιστορίας της.

Ενα βιβλίο κληρονομιά για όλους μας.

«Η φανέλα με το εννιά»
Μένης Κουμανταρέας

Το ένατο κατά σειρά βιβλίο του συγγραφέα. Αυτή την φορά διάλεξε ένα θέμα που λίγοι συγγραφείς το έχουν πιάσει το «ποδόσφαιρο».

Ο ήρωας του είναι το συνηθισμένο παιδί που φεύγει απ' το χωριό ή την γειτονιά του για να γνωρίσει την δόξα μέσα απ' το ταλέντο του σαν ποδοσφαιριστής.

Γήπεδα, ξενοδοχεία, μπάρ, παράγοντες βετεράνοι όλοι περνούν δίπλα του.

Που ανήκει ο ήρωας του συγγραφέα;

Τι κρύβετε πίσω από την φανέλα του;

Προς τα που χάνεται παρέα με την ξεφτισμένη μπάλα του και μια τράπουλα με γυμνές;

Να τα ερωτήματα που έρχεται να απαντήσει το νέο βιβλίο του Μ. Κουμανταρέα.

Επιμέλεια: Λευτέρης Καβαλιέρος

Πρακτικό κοινής συνεδρίασης για την χωροταξική μελέτη

Στο Γεννάδι και στο γραφείο του Α.Σ.Ν.Ρ. σήμερα την 5η του μήνα Μάρτη του έτους 1988 ημέρα Σάββατο και ώρα 9:00 συνήλθε σε έκτακτη συνεδρίαση 1) Η αρμόδια μελετητική ομάδα οικιστικών μελετών κ. Βαγγέλης Αδαμογιάννης 2) ο Πρόεδρος και αντιπρόεδρος της Κοινότητας Ασκληπείου Πέθακας Βασίλειος και Κούρτης Λάζαρος 3) ο Πρόεδρος της Κοινότητας Γενναδίου και Πρόεδρος του Α.Σ.Ν.Ρ. Αντωνάρης Φίλιππος, ο Αντιπρόεδρος Γενναδίου Πιζίμονας Σπύρος 4) ο Πρόεδρος της Ιστρίου και αντιπρόεδρος του Α.Σ.Ν.Ρ. Φώκας Δημήτριος 5) ο Πρόεδρος της Κοινότητας Λαχανιάς και αναπληρωματικό μέλος της τριμελούς Επιτροπής του Α.Σ.Ν.Ρ. Διακογεωργίου Γεώργιος και 6) ο Πρόεδρος της Κοινότητας Κατταβιάς Αναστασιάδης Αλέξανδρος, με αποκλειστικό θέμα την διαμόρφωση τελικών προτάσεων για την ολοκλήρωση της Χωροταξικής Μελέτης της Νότιας Ρόδου.

Στην αρχή έγινε ενημέρωση από τον αρμόδιο μελετητή για το σκεπτικό και την φιλοσοφία της μελέτης καθώς και τις προτάσεις των μελετητών.

Στη συνέχεια διαμορφώθηκαν προτάσεις κοινής αποδοχής για κάθε Κοινότητα χωριστά που έχουν όπως παρακάτω:

Α. Για την Κοινότητα Ασκληπείου

1) Στην μελέτη να υπάρξει μεταβατική διάταξη που να δίνει την δυνατότητα στους επενδυτές που υπέβαλαν αίτηση για καταλληλότητα πριν από τις 31-12-1987 να εγκριθούν εφόσον πρόκειται για ξενοδοχειακές μονάδες που βρίσκονται εκτός των προτεινόμενων ζωνών και δεν υπάρχουν δεσμεύσεις από άλλες υπηρεσίες π.χ. Δασαρχείο, Αρχαιολογία κ.λ.π.

2) Συμφωνούμε με την χωροθέτηση των περιοχών τουριστικής αξιοποίησης 1-2-3 με την θέση του παραθεριστικού οικισμού και την θέση των αποθηκών γής τμήματα Α.Β. και όσον αφορά τους όρους δόμησης διατυπώνετε η ακόλουθη επιφύλαξη.

Σχετικά με τους προτεινόμενους όρους δόμησης για την εκτός σχεδίου περιοχή να περιληφθεί μεταβατική διάταξη η οποία να αναφέρει ότι «για όσα οικοπέδα» μέχρι την δημοσίευση έχουν υποβληθεί καταλληλότητες οικοπέδων είτε έχουν υποβληθεί αρχιτεκτονικές μελέτες είτε φάκελλοι οικοδομικών αδειών θα ισχύουν οι γενικοί όροι δόμησης που ισχύουν μέχρι την δημοσίευση του παρόντος.

3) Προτείνεται από την Κοινότητα και την τριμελή επιτροπή Συνδέσμου να καθοριστεί η Ζ.Ο. Ε1 ως ζώνη τουριστικής ανάπτυξης Β. Φάση όπου τις εγκρίσεις καταλληλότητας εγκρίνει ο Α.Σ.Ν.Ρ. συνεκτιμώντας την πρόοδο εφαρμογής της Μελέτης τις δημιουρ-

γούμενες ανάγκες και δυνατότητες της κάθε Κοινότητας.

Οι όροι αρτιότητας θα καθοριστούν με βάση τον κτηματολογικό χάρτη και θα είναι 10-20-30 στρέμματα και κατηγορίας Α ή ΑΑ

Οι ανωτέρω περιοχές και αντίστοιχες αρτιότητας φαίνονται στον συνημμένο κτηματολογικό χάρτη που συνοπογράφεται σήμερα με τον παρών πρακτικό.

4) Η κοινότητα θέτει υπόψη των μελετητών την περίπτωση ορισμένων ιδιοκτησιών οι οποίες βρίσκονται κάτω από τον παλιό επαρχιακό δρόμο (Ιταλικό) και έχουν υψομετρική διαφορά 3 μέτρων και δεν βρίσκονται μέσα στις αναφερόμενες ζώνες χρήσεων.

Προτείνεται να ενταχθούν σε κάποιες ζώνες χρήσεων σύμφωνα με τις πλησιέστερες ή να τους δοθεί δυνατότητα ανταλλαγής με κτήματα του Δημοσίου ή εξαγοράς τους. Σημειώνεται ότι τα ανωτέρω κτήματα εξαγοράστηκαν από το Δημόσιο έναντι υψηλού τιμήματος (700.000 δρχ ανά στρέμμα το έτος 1984)

Β. Για την κοινότητα Γενναδιού.

1) Η κοινότητα συμφωνεί με την χωροθέτηση του παραθεριστικού οικισμού.

2) Η κοινότητα προτείνει την αύξηση των περιοχών της τουριστικής αξιοποίησης ως εξής:

Την περιοχή 4 μέχρι τις ιδιοκτησίες με Κ.Μ. 4150, 4149, 4146... 4143 και της περιοχής 5 από τις ιδιοκτησίες 3300, 3297, 3294, 3291, 3292 μέχρι τις ιδιοκτησίες Κ.Μ. 925, 924, 920, 896, 897, 898, 899,...

3) όσον αφορά την αποθήκη γης προτείνεται η αύξηση της για μεταξύ των δύο περιοχών τουριστικής αξιοποίησης 4 και 5 με όριο αρτιότητας 10 στρ. και κατηγορίας Α. ΑΑ και Β

4) Η κοινότητα συμφωνεί με τις προτεινόμενες χωροθετήσεις των Βιοτεχνικών περιοχών και του Αθλητικού κέντρου.

Γ. Για την κοινότητα Λαχανιάς

1) Η κοινότητα συμφωνεί με την θέση του παραλιακού οικισμού και την αποθήκη γης (για ανέγερση ξενοδοχείων ή οικιστική χρήση).

2) Προτείνει την δημιουργία περιοχής τουριστικής αξιοποίησης από τις ιδιοκτησίες Κ.Μ. 139, 136, 135, 114,.... μέχρι τις ιδιοκτησίες 950, 366, 362, 367,.... και σε πλάτος 700 μέτρων με αρτιότητα 6 στρεμμάτων.

3) Δεν επιθυμεί τη χωροθέτηση Κοινοτικού Κάμπινγκ.

4) Στην μελέτη να υπάρξει μεταβατική διάταξη που να δίνει την δυνατότητα στους επενδυτές που υπέβαλαν αίτηση για καταλληλότητα οικοπέδου στον Ε.Ο.Τ. πριν από την 31-12-1987. να εγκριθούν εφόσον πρόκειται για ξενοδοχειακές μονάδες που βρίσκον-

ται εκτός των προτεινομένων ζωνών και δεν υπάρχουν δεσμεύσεις από άλλες υπηρεσίες π.χ. δασαρχείο, αρχαιολογία κ.λ.π.

Δ. Για την κοινότητα Κατταβιάς

1) Προτείνεται η δημιουργία περιοχής τουριστικής αξιοποίησης στην περιοχή πάνω Γιαλλός όπου υπάρχουν ιδιόκτητες εκτάσεις.

2) Γίνονται αποδεκτές οι χωροθετήσεις στις περιοχές «Πρασονήσι» και «Κόρακας»

3) Διατυπώνονται επιφυλάξεις για την δέσμευση αρχαιολογικών χώρων στην περιοχή «Πληρρύρι» (όπως και η Κοινότητα Λαχανιάς) και ζητά την επανεξέταση του όλου θέματος. Προτείνει την έγκριση των αιτήσεων που έχουν υποβληθεί και εφόσον δεν εμπίπτουν στις διατάξεις του νόμου περί αρχαιολογίας.

4) Η κοινότητα συμφωνεί με την χωροθέτηση της βιοτεχνικής περιοχής και των χρήσεων στο αγρόκτημα «Αγίου Παύλου»

Γενική παρατήρηση για την ZOE 1 και αφορά ξενοδοχεία κατηγορίας Α και ΑΑ

Για όλες τις υπόλοιπες περιοχές τις ZOE 1 οι οποίες δεν αναφέρονται παραπάνω θα ισχύει η δυνατότητα μετά από έγκριση του Α.Σ.Ν.Ρ. και μετά από εκτίμηση κάθε επένδυσης χωριστά και εφόσον αφορά έκταση μεγαλύτερη των 40 στρεμμάτων να εγκρίνεται η εγκατάσταση της ξενοδοχειακής μονάδας εφόσον πληρούνται οι λοιπές κατά την μελέτη διατάξεις.

Οι συμμετέχοντες και η Τριμελής επιτροπή του Συνδέσμου με την σύνταξη του παρόντος θέλει να τονίσει ότι οι απόψεις που έχουν διατυπωθεί αποτελούν τελική αποκρυστάλλωση των απόψεων του Συνδέσμου για τις οποίες δεν θα δεχθεί καμιά ουσιαστική τροποποίηση αλλά αντίθετα θα αγωνιστεί για την υλοποίησή της.

Ο Πρόεδρος του Α.Σ.Ν.Ρ.
Αντωνιάδης Φίλιππος

Για την Μελετητική Ομάδα
Αδαμογιάννης Βαγγέλης

ΟΙ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΝΤΕΣ

1. Πέθακας Βασίλειος - Πρόεδρος Κοινότητας Ασκληπείου
2. Κούρτης Λάζαρος - Αντιπρ. Κοινότητας Ασκληπείου
3. Αναστασιάδης Αλέξανδρος - Πρόεδρος Κοινότη. Κατταβιάς
4. Φώκας Δημήτριος - Πρόεδρος Κοινότητας Ισθρίου και Αντιπρ. Α.Σ.Ν.Ρ.
5. Διακογεωργίου Γεώργιος-Πρόεδρος Κοινότητας Λαχανιάς
6. Ευθυμίου Παρασκευή - Μέλος του Α.Σ.Ν.Ρ.
7. Φιλίππου Σεβαστός - Κοινот. Σύμβουλος Λαχανιάς

Κάπου αλλού κερδίζουμε

Είσαι απελπισμένος επειδή ο ΠΑΣ δεν τα πάει και πολύ καλά; Ντρέπεσαι να μιλήσεις στους Λαρδιακούς φίλους σου; Έχεις σκεφθεί να αυτοκτονήσεις;

Λοιπόν τώρα, μπορείς να ξαναμιλήσεις στους φί-

λους σου, μπορείς να μείνεις στο Ασκληπείο και να ζήσεις ξανά μια ευτυχισμένη ζωή, γιατί οι συγχωριανοί σου στο BRISBANE της Αυστραλίας αποδεικνύουν συνεχώς ότι οι Ασκληπείνοι νικούν όπου κι αν βρίσκονται.

Τέλη του 1987 ήταν ο χρόνος και το Goodwyn Park στο Brisbane ήταν ο τόπος για την τέταρτη συνεχή νίκη του Ασκληπείου στο ποδοσφαιρικό πρωτάθλημα που οργανώνεται κάθε χρόνο από την ενωμένη Ολυμπιακή λέσχη Ποσοφαίρου. Κάθε χρόνο διάφοροι Ελληνικοί σύλλογοι προσπαθούν όσο σκληρότερα μπορούν να σχηματίσουν μια καλή ομάδα για να ρίξουν την ομάδα του Ασκληπείου από την κυριαρχική της θέση. Κάθε χρόνο όμως τους δείχνουμε από τι είμαστε φτιαγμένοι.

Αυτό το χρόνο η ομάδα αποτελούνταν από τον Γιώργο Λαουδίο, Θεολόγο Καζούλη (πρόεδρο), Μιχάλη Καλογεράκη, Νίκο Παπαστέργο, Σταύρο Π. Καζούλη, Μιχάλη Απολακιάτη.

Αντιμέτωπη με μερικές πρόστυχες αντιδράσεις και ιδιαίτερα μη συνεργάσιμη διαιτησία η ομάδα μας πέτυχε τα απόλουθα:

Ασκληπείο - Άγιος Ισίδωρος	7-0
Ασκληπείο - Λάερμα	4-2
Ασκληπείο - Ολυμπιακός	1-1

Επιτέλους η ομάδα έφτασε στον τελικό που ήταν ένα πολύ δύσκολο παιχνίδι. Αντιμετώπισε πέναλτυ που αντιμετώπιστηκε από τον Σταύρο Καζούλη του Παναγιώτη. Τελικά νικήσαμε με σκόρ 2-0 και ξανακερδίσαμε το κύπελλο που παραδόθηκε στον πρόεδρο Θεολόγο Καζούλη.

Το 1988 θα είναι ο χρόνος που θα προσπαθήσουμε για τον πέμπτο θριάμβο μας. Ίσως όταν θα έρθουμε το 1990 μπορέσουμε να σας δώσουμε ορισμένα μαθήματα.

Σταύρος Θεολόγου Καζούλης

Υ.Σ. Στο επόμενο τεύχος, θα παρουσιάσουμε ένα πραγματικά ενδιαφέρον άρθρο του Σταύρου Θ. Καζούλη που σ' αυτό το τεύχος δεν μπορέσαμε να δημοσιεύσουμε.

Στο μεγάλο δάσκαλο

Η φωτογραφική τέχνη στα δωδεκάνησα παρουσιάστηκε στη Σύμη περί το 1880 από τους πρώτους φωτογράφους, τον Μ. Καντούνια και το Γιαννεσκή, ο οποίος ήτανε και ιεροψάλτης. Οι άνθρωποι αυτοί με αξιόλογη καλλιτεχνική δραστηριότητα εκράτησαν το νησί μερικά χρόνια.

Εκείνο το διάστημα, η καλλιτεχνία, και γενικά η φωτογραφική τέχνη στον περισσότερο κόσμο, φαινότανε μεγάλη πολυτέλεια, και κατά συνέπεια δεν ήτανε για κάθε βαλάντιο, δεδομένου ότι το βιοτικό επίπεδο ήταν πολύ χαμηλό.

Κατά τα χρόνια της Ιταλοκρατίας στα Δωδεκάνησα από το 1912, το μεροκάματο του καταπιεζόμενου Δωδεκανήσιου εργάτη, είχε καθοριστεί στις πέντε λιρέτες από το φασιστικό καθεστώς του Μουσολίνι. Έτσι, για έξη φωτογραφίες, έπρεπε να δουλέψει τρία μεροκάματα, κι' αυτό δεν το θεωρούσε απαραίτητο, πρώτης ανάγκης, όπως ήταν το ψωμί. Αν όμως δούλευε έξη μεροκάματα, θα αγόραζε ένα τσουβάλι αλεύρι, και θα έλυνε το πρόβλημα της φαμίλιας του για ένα ολόκληρο μήνα. Με αυτές τις συνθήκες, η φωτογραφική τέχνη τότε, ήτανε πράγματι πολυτέλεια για τον πολύ κόσμο.

Ωστόσο, η εξέλιξη και ο πολιτισμός δεν μπορεί να σταματήσει την πρόοδο. Λόγω λοιπόν της ρευστής αυτής καταστάσης, ο επαγγελματίας φωτογράφος δεν ήταν εύκολο να επιζήσει εάν δεν είχε και δεύτερο επάγγελμα, όπως π.χ. επιλοποιός, ψάλτης, κουρέας ή και ράπτης. Μη δυνάμενοι λοιπόν οι καλλιτέχνες αυτοί να ζήσουν από τη δουλειά τους, έφυγαν ο μιν Μ. Καντούνιας στην Αίγυπτο, εκεί που είχε μάθει την τέχνη ενώ ο Γιαννεσκής είχε εγκατασταθεί στην Αθήνα. Τότε για αρκετό διάστημα η φωτογραφική τέχνη στη Σύμη και γενικά στα Δωδεκάνησα έπαυσε σχεδόν να υπάρχει. Αργότερα, κατά το 1910, παρουσιάστηκε στο μικρό νησί Τήλο ένας εξαιρετικός φωτογράφος ο Αντώνης Μανικάτος που είχε μάθει την τέχνη στη Σμύρνη. Ύστερα όμως κι' αυτός ο καλλιτέχνης μη δυνάμενος να ζήσει, έφυγε στη μακρινή Αμερική. Μετά από λίγο διάστημα εφθασε στην Αστυπάλαια ένας εξαιρετικός ζωγράφος ο οποίος είχε έλθει από την Αίγυπτο, ο Παπαγιάννης. Στο νησί που

Ο δάσκαλος της φωτογραφικής τέχνης στα Δωδ/νησα 1886-1979.
Φιλήρατος Πάχος.

είναι και η πατρίδα του, γνώρισε ένα περαστικό φωτογράφο Ιταλό που παντρεύτηκε την αδελφή του και λόγω της συγγενικότητας αυτής, ο Ιταλός του εμπιστεύτηκε τα μυστικά της δουλειάς του, αλλά σύντομα έφυγε κι' αυτός από εκεί που είχε έρθει.

Εκείνα τα χρόνια, η φωτογραφική τέχνη πέρνούσε από τον πατέρα στο παιδί. Κατά το 1921 εργαζόμουναι εις τον εμπορικό οίκο Κωσταντίνου Πάχου και Υιών. Ο Φιλήρατος Πάχος, ο δεύτερος από τα πέντε παιδιά της οικογένειας, εκτός από τον εμπόριο, κατά το 1914 ασχολήθηκε αρχικά ερασιτεχνικά με τη φωτογραφική τέχνη με τις δικές του δυνάμεις.

Ο Φιλήρατος Πάχος νέος ως 30 χρονών, με αθλητικό παράστημα, ασχολείτο ακόμα με το θέατρο, με τον αθλητισμό, με τη ζωγραφική και τη μουσική, κι' έπαιζε θαυμάσια φλάουτο. Ο άνθρωπος αυτός, ερευνητής του πνεύματος και της τέχνης, αυτοδίδαχτος, ζητούσε κάθε τόσο κάτι

καινούργιο να ανακαλείψει, και καταπιάστηκε στα σοβαρά με τη φωτογραφική τέχνη. Ο ανήσυχος αυτός νέος, διψούσε για μάθηση κι ασχολείτο ακόμα και με την αστρονομία και φιλοσοφία. Ο γεμάτος αυτός εγκέφαλος από γνώσεις και εμπειρίες γρήγορα αυτοδημιουργήθηκε σε άριστο καλλιτέχνη με πρώτυπα ευρωπαϊκού μεγέθους.

Είχα την καλή τύχη να μείνω κοντά σ' αυτόν τον σοφό άνθρωπο πολλά χρόνια, και συνδεθήκαμε ψυχικά, με αμοιβαία αγάπη και αλληλοσεβασμό. Ήταν ο δάσκαλός μου, ο φίλος μου, ο πατέρας μου. Ήμουναι τότε δεκαπέντε χρονών. Κατά το 1922, κατόρθωσα και εισχώρισα στα μυστικά της φωτογραφικής τέχνης. Μου έδειχνε αγάπη και στοργή, αλλά κι' εγώ το ανταπέδιδα με την αφοσίωσή μου, κι' αισθανόμουν πως ήμουναι το κλειδί της δουλειάς μου, και γενικά της επιχείρησης του οίκου Πάχου.

Αγαπούσα με πάθος την καλλιτεχνία, κι ο μεγάλος μου ζήλος, μου υστερούσε το πολυτιμότερο αγαθό που έχει ανάγκη κάθε παιδί, τον ύπνο. Εκείνο το χρόνο, έγινε συνδρομητής εις το Ιταλικό φωτογραφικό περιοδικά «IL PROGRESSO FOTOGRAFICO Μιλάνο» με εκδότη τον διάσημο «PROFESSORO RODOLFO NAMIAS»

Ύστερα από λίγο, κατορθώσαμε και αποκτήσαμε μιά, αρκετά καλή βιβλιοθήκη του ίδιου συγγραφέα, ως και εγκυκλοπαίδεια. Από αυτά τα βιβλία ωφελειθήκαμε πάρα πολλά και προχωρούσαμε καλπάζοντες στη φωτογραφική τέχνη. Επειδή όπως είπαμε προηγουμένως, στη Σύμη δεν υπήρχε πλέον φωτογράφος, ο δάσκαλος μας έγινε επαγγελματίας, ο μοναδικός σ' ολόκληρο το νησί για αρκετό διάστημα. Η Σύμη τότε, είχε περί τις είκοσι έως εικοσιπέντε χιλιάδες πληθυσμό. Από το 1921 και άνω, η Σύμη ε γνώρισε καλύτερες μέρες, κι άρχισε μιά νέα εποχή για τη φωτογραφική τέχνη.

Το ίδιο διάστημα ασχολήθηκε με τη φωτογραφική τέχνη και ο Βασίλης Κοζάς, γαμπρός του Φιληράτου και διακοσμητής του πολυτεχνείου Αθηνών.

Την εποχή εκείνη, το εμπόριο και οι τέχνες γενικά, βρισκόντουσαν σε μεγάλη ακμή, και το νησί πήρε ραγδαία οικονομική άνοδο από όλα τα επαγγέλματα. Το εμπόριο, η σπογγαλιεία και τα ναυπηγεία, ήταν οι κυριότεροι παράγοντες για την ευημερία του νησιού.

Ο ταρσανάς ήταν γεμάτος από κάθε λογής σκαρομένα μεγάλα καράβια, μέχρι και μικροκάϊκα. Ο χώρος εκείνος ήταν ένα υπαίθριο εργοστάσιο, μια οργανωμένη βιομηχανία, που έδινε δουλειά σε χιλιάδες κόσμο. Έτσι, παραβομαραγκοί και απλοί εργάτες, πιτσιζίδες και καλαφάτες, κέρδιζαν το ψωμί τους με το παραπάνω.

Η ζωή απ' το χωριό - Έρποννα

Παλιά όψη Μανδρακιού

Κατά το 1924 και πέραν, με συγκεντρωμένες πλέον τις δυνάμεις μας και οι τρεις, Φιλήρατος Πάχος, Βασίλης Κοζάς, και Παναγιώτης Σακελλαρίδης, μπορώ να πω, πως ανεβάσαμε σύντομα τη φωτογραφική τέχνη στα Δωδεκάνησα. Εκείνη την εποχή, η Σύμη φιλοξενούσε τέσσερα φωτογραφεία, δημιουργήματα του Φιληράτου Πάχου. Του Ν. Καραμαριού, του Αλεξ. Γιαλλουράκη και του Μιχάλη Αγγέλου, και εργαζόντουσαν εντατικά. Τα μέσα που εργαζόμασταν εκείνα τα χρόνια ήταν σχεδόν πρωτόγονα διότι έως το 1923 δεν είχαμε ηλεκτρισμό στη Σύμη. Ενώ για την πρόοδο της φωτογραφικής τέχνης ήταν απαραίτητος ο ηλεκτρισμός.

Το 1927 βρέθηκα στην Αθήνα για λίγο καιρό, και για ένα εξάμηνο διεύθυννα το φωτογραφείο Μιχαήλ Καλλιαμπέτσου οδός Σταδίου, αριθ. 56.

Όταν αντίκρυσα τους Αθηναίους εκείνης της εποχής να εργάζονται τόσο πρωτόγονα, και τόσο επιπόλαια, ήταν για μένα κάτι το ακατανόητο. Για να διαλύσουν τα φάρμακα εμφανίσεως δεν τα ζύγιζαν με γραμμάρια αλλά τα έβαλαν με τη χούφτα στις φυάλες. Για λίγο διάστημα κατόρθωσα και

τους έβαλα κάποια τάξη, αλλά πολύ γρήγορα έφθασαν στην ίδια αχαλίνωτη αταξία. Η λίγη παραμονή μου στην Αθήνα, μου έδωσε την ευκαιρία και γνωρίστηκα με αρκετούς καλλιτέχνες, όπως γλύπτες, φωτογράφους και ζωγράφους και είχα την τύχη να γνωριστώ και με τον περίφημο Γιαννεσκή και ομολογώ πως από αυτή την επαφή μου ωφελείθηκα αρκετά. Στην Αθήνα υπήρχαν φυσικά καλλιτέχνες όπως ήταν ο Ευαγγελίδης στην οδό Αγίου Μάρκου, ο Κοκόνης από τη Σμύρνη επί της γωνίας Κοραή και Ακαδημίας, ο Παναγιώτης Κόντος επί της πλατείας Ομονοίας και το Studio της Νέλης που σπούδασε στο Μόναχο

Στα μέσα του ίδιου χρόνου κατέβηκα στη Σύμη με μεγαλύτερο ζήλο στη δουλειά μας. Έτσι το 1927 μπορώ να ομολογήσω πως επιβλήθηκα στους δικούς μου, και φτιάξαμε ένα ατελιέ, που όμοιό του δεν είχε τότε η Αθήνα εκείνη την εποχή. Τότε πλέον, είχαμε και ηλεκτρισμό που μας βοήθησε να εξοπλίσουμε το ατελιέ μας με σύγχρονα μηχανήματα. Εκείνο το χρόνο επραγματοποιήσαμε και τις πρώτες μας δοκιμές με έγχρωμες πλάκες με τη μέθοδο «LUMIERE».

Οι πλάκες όμως έμειναν απλώς θετικές με μεγάλη λεπτομέρεια των φυσικών χρωμάτων. Εκείνα τα χρόνια δεν γινότανε το τύπωμα σε χαρτί, όπως γίνεται σήμερα. Αργότερα όμως, και συγκεκριμένα από το 1929 και άνω ξέσπασε η γνωστή παγκόσμια οικονομική κρίση η οποία φυσικά, είχε αντίκτυπο και στα Δωδεκάνησα. Η οικονομία της Σύμης έπεσε κατακόρυφα, κι ο κόσμος άρχισε να φεύγει στο εξωτερικό για καλύτερη τύχη.

Αφροδίτης η «Λουομένη».
Μουσείο Ρόδου

Πρώτοι έφυγαν οι φωτογράφοι για τα χωριά της Ρόδου Ν. Κυραμαριός και Αλεξ. Γιαλλουράκης. Μέσα σε όλα, πρωτεύοντα ρόλο έπαιξαν οι διωγμοί από τους κατακτητές φασίστες του Μουσολίνι.

Κατά το 1932 έφυγε κι' ο Βασίλης Κοζάς στην Κάλυμνο. Αρχικά ανέλαβε τη διακόσμηση ορισμένων εκκλησιών, ενώ ταυτόχρονα εργαζότανε και ως φωτογράφος, βοηθούμενος και από τα παιδιά του που έλαβαν ενεργό μέρος στη φωτογραφική τέχνη, και εξυπηρέτησαν τον φιλότεχνο λαό της Καλύμνου επί μια εικοσαετία. Το ίδιο διάστημα υπήρχε κι' ένας άλλος φωτογράφος, ο Χατζηαριστείδης ο οποίος αργότερα εγκαταστάθηκε στην Αθήνα, για τη μόρφωση των παιδιών του. Ο πρώτος γιός του ο Αριστείδης εσπούδασε ζωγράφος, αλλά αργότερα προτίμησε τη φωτογραφική τέχνη σαν επάγγελμα. Τον ίδιο χρόνο, ύστερα από αμοιβαία απόφαση με τον δάσκαλό μας να φύγω κι' εγώ στην Ρόδο.

Η οικονομική κρίση στο νησί χειροτέρευε καθημερινά και πολλά καταστήματα βρισκόντουσαν στο χείλος της πτώχευσης. Ύστερα από αυτή την κατάσταση επιταχύνουμε το ταξίδι μου αλλά με τις πιό δύσκολες οικονομικές συνθήκες. Ο σκοπός του ταξιδιού μου, ήταν να προετοιμάσω το έδαφος για να μπορέσω να μεταφέρω και τον δάσκαλό μου, και θείον αργό-

τερα από τη σύζυγό μου που είναι ανεψιά του και κόρη του Κοζά. Εγκαταστάθηκε λοιπόν στη Ρόδο επί της οδού Αγίας Αναστασίας, αριθ. 39. Εκεί έφτιαξα ένα αρκετά καλό ατελιέ με τζαμαρίες, κι εργαζόμουνα με φυσικό φωτισμό, κι άρχισε σιγά-σιγά η δουλειά μου με αργό ρυθμό φυσικά. Ο λαός της Ρόδου δε γνώριζε καλά καλά τη φωτογραφία, όπως συνέβαινε στη Σύμη πριν τριάντα χρόνια. Ο κόσμος ντρεπότανε να επισκεφτεί το φωτογραφείο για να φωτογραφηθεί. Έτσι τα φωτογραφεία έπρεπε νάναι παράμερα για να ρθει μια κοπέλλα να ποζάρει μπροστά στο φακό που θεωρούσε ντροπή. Όταν αυτό το έφερνε η ανάγκη να γίνει κάτι τέτοιο, έπρεπε να 'ρθει κρυφά από τα πονηρά μάτια για να μην την κουτσομπολέψει η γύρω γειτονιά. Πάνω σε αυτό το ζήτημα θάπρεπε να σας διηγηθώ κι' ένα περιστατικό αρκετά ευτράπελο.

Μιά μέρα, μιά μάνα ήρθε από το χωριό, κι έφερε την κόρη της να φωτογραφηθεί, για να τη στείλει στο εξωτερικό για γαμπρό. Η κοπέλλα όμως edίσταζε να ποζάρει λέγοντας στη μάνα της ότι φοβάται το φακό που ανοιγόκλεινε να μην κάμει να πονέσει, και μη τυχόν της αφήσει σημάδια στο πρόσωπο. Κι όταν την βεβαίωσα ότι δεν θα πονέσει, τότε επόζαρε. Η φωτογραφία επέτυχε πράγματι κι η μάνα ανέλαβε την αποστολή. Όπως φάνηκε η επιχείρηση πήγε καλά κι ύστερα από λίγο διάστημα η ίδια κοπέλλα με τον γαμπρόν πλέον και σαν ζεύγος τώρα πόζαρε με τα νυφικά. Αποτέλεσμα από το γεγονός αυτό να αυξηθεί η δουλειά μου, γιατί όπως μου έλεγαν οι πελάτες, πως βρήκαν καλορίζικο το φωτογραφείο μου. Στη Ρόδο τότε υπήρχαν δύο φωτογράφοι, ένας Γάλλος κι ένας Τούρκος αλλά σύντομα έφυγαν.

Το διάστημα εκείνο μέσα στο ατελιέ μου, παράλληλα επωλούσα και φωτογραφικά υλικά. Έτσι γνωρίστηκα με δύο φωτογράφους στην Κάρπαθο, τον Σταματιάδη και τον Τσιβγά και τους εφοδιάζα με φωτογραφικά υλικά, αλλά τους έδινε και τις ανάλογες οδηγίες που χρειαζόνταν.

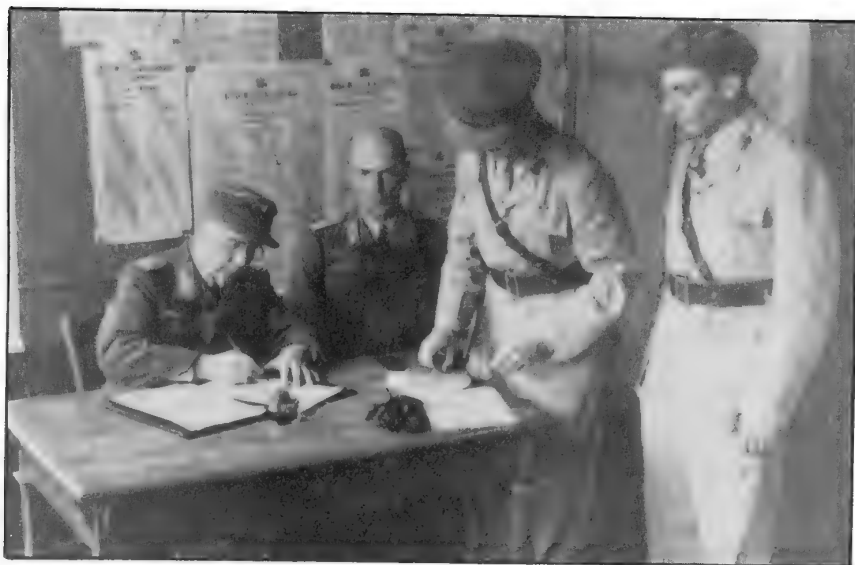
Ο Αντώνης Σοίλης συνταξιούχος από την διώρυγα του Σουέζ, με επισκέφθηκε, του έδωσα ορισμένα μαθήματα και εγκαταστάθηκε στην πατρίδα του την Κάσον, και τον τροφοδοτούσα με διάφορα υλικά και μηχανήματα.

Από την Αστυπάλαια ο ράπτης Καραγεωργίου, ήρθε κοντά μου, επήρε τα απαραίτητα μαθήματα και εφοδιάστηκε κι αυτός με ανάλογα μηχανή-

ματα και υλικά και εγκαταστάθηκε στην πατρίδα του. Κατά το ίδιο διάστημα είχα κοντά μου δυό νέους, τον Γιώργο Καρούσο, και τον Λευτέρη Μαγγαφά οι οποίοι μετά την απελευθέρωση έφυγαν, ο μεν Γ. Καρούσος εγκαταστάθηκε στη Λέρο, τον οποίον εφοδιάζα με υλικά και μηχανήματα, αλλ' ατυχώς κατά το 1964 απέθανε. Ο δε Μαγγαφάς έφυγε στην Αυστραλία. Ύστερα από μερικά χρόνια ήρθε ο πόλεμος του 1940-1945. Ακόμα κι' εδώ η φωτογραφική τέχνη έπαιξε σπουδαίο ρόλο στον πόλεμο και συγκεκριμένα, σαν φωτογράφος στα μετόπισθεν των εχθρικών δυνάμεων με τη συμμετοχή Ελλήνων κατασκόπων ασυρματιστών που είχαμε στενή συνεργασία και καθημερινά στέλλαμε τις διάφορες ειδήσεις μας μέσω των ασυρματιστών Ανδρά Βέμπου και Αντώνη Ισιδωρίδη εις το γενικό Στρατηγείο των Συμμάχων, άρχικα στην αποθήκη της Τουρκίας, και αργότερα, στο Κάϊρο, έως το τέλος του πολέμου 1945. Μετά την απελευθέρωση, κοντά μου εργάζονταν ο ανεψιός μου Γιάννης Σακελλαρίδης, και ο συγγενής μου επίσης Αντώνης Πάχος, γιός του Φιληράτου Πάχου. Κατά την απελευθέρωση 1945-47, τότε επραγματοποιήσαμε το όνειρό μας και συγκετρωθήκαμε και οι τρεις οικογένειες, πλέον στη Ρόδο, Φιλήρατος Πάχος και Υιοί, Βασίλειος Κοζάς και Υιοί. Δημιουργήσαμε καταστήματα με εμπορεία φωτογραφικών προϊόντων και συνεχίζουμε τις δραστηριότητες μας και σήμερα με τα παιδιά μας, και δώσαμε νέα ώθηση στη φωτογραφική τέχνη και γενικά στην καλλιτεχνία. Από την αρχή της απελευθέρωσης, ο Ιωάννης Βασιλείου Κοζάς και Παναγιώτης Ιωάννου Σακελλαρίδης επιδόθηκαν στην έκδοση καλλιτεχνικών εγχρώμων κάρτ-ποστάλ της Ρόδου και γενικά των Δωδεκανήσων για την ανάπτυξη του τουρισμού. Στη Σύμη edώσαμε ότι καλό μπορέσαμε και σήμερα βλέπουμε πως η Σύμη καλπάζει, κι ο τουρισμός προχωρεί με τέσσερα πέντε πλοία καθημερινά που μεταφέρουν χιλιάδες τουρίστες. Σήμερα πλέον υπάρχουν αρκετά εργαστήρια εγχρώμων φωτογραφιών, στη Ρόδο καλά οργανωμένα εργαστήρια είναι του Βασίλη Γ. Σακελλαρίδη, γιός του Παναγιώτη Ι. Σακελλαρίδη, του Αντώνη Φ. Πάχου «γιός του Φιληράτου Πάχου». Επίσης έχουν δημιουργηθεί διάφορα φωτογραφεία, όπως και αρκετοί κινησιοφωτογράφοι που τους συναντάμε παντού στα κέντρα της κοσμοπολίτικης και πανέμορφης Ρόδου.

Π. Σακελλαρίδης

Φωτο...Παρουσιάσεις

40 χρόνια από την παράδοση της Δωδεκανήσου.
Η υπογραφή της παράδοσης από τον Στρατηγό «Βαντζιενερ»
στη Σύμη 7 Μαρτίου '47

Η άρση της Ελληνικής σημαίας την ημέρα της Απελευθέρωσης

Υποστολή της Αγγλικής σημαίας κατά την παράδοση των Δωδ/σων.

Παρουσιάζουμε σ' αυτό το τεύχος μερικές φωτογραφίες του Παναγιώτη Σακκελαρίδη. Ένας από τους πρώτους φωτογράφους στη Ρόδο με πολύ μεγάλο φωτογραφικό αρχείο.

Ένα μικρό αφιέρωμα σ' ένα άνθρωπο που υπηρέτησε τη φωτογραφική τέχνη με μεγάλο πάθος ξέροντας ότι όλη η αλήθεια για το κόσμο που ζούμε μπορεί να αποτυπωθεί πάνω στο φωτογραφικό χαρτί.

Επιμέλεια: Σταμάτης Σοφός

Παλιά και σύγχρονη μουσική Ένας δικός μας καλλιτέχνης

Μας δίνεται η δυνατότητα μέσα από το δικό μας έντυπο να συγχαρούμε το φίλο και συγχωριανό μας Βασίλη Καζωλή, και να αναφερθούμε μέσα από τη σελίδα αυτή της μουσικής στην «όλη δουλειά» και το ταλέντο του.

Αφορμή για το άρθρο στάθηκε η κυκλοφορία του πρώτου του δίσκου με τίτλο «ΜΠΛΕ ΜΩΡΟ» που κυκλοφόρησε τις μέρες των Χριστουγέννων. Ο δίσκος περιλαμβάνει 11 τραγούδια με στίχους και μουσική του Βασίλη. Την Ενορχήστρωση έκαναν δύο γνωστοί μουσικοί στον Ελλαδικό τουλάχιστον χώρο οι Άγγελος Σφακιανάκης και Θανάσης Μπίκος. Την παραγωγή και διάθεση του δίσκου ανέλαβε η LYRA, μια εταιρεία με πλούσια και ποιοτική δισκογραφική παρουσία.

Τώρα πως φθάσαμε στο σήμερα, πως ο Βασίλης κατάφερε να μπει στα δύσκολα γρανάζια της δισκογραφίας, μ' αυτή την πρώτη αντικειμενικά καλή παρουσία, θα προσπαθήσουμε να διηγηθούμε.

Η Αθήνα, το σχολικό περιβάλλον και αργότερα ο φοιτητικός χώρος στα χρόνια 1978-1982 ήταν καθοριστικά για την εξέλιξη του. Από τα Γυμνασιακά χρόνια, παρέα με μια κιθάρα χάριζε ωραίες στιγμές τραγουδώντας ένα πλούσιο ρεπερτόριο σύγχρονου Ελληνικού και ξένου τραγουδιού. Λίγο αργότερα δημιούργησε ένα μουσικό γκρουπ όπου εμφανίζονταν σε διάφορες μουσικές εκδηλώσεις. Μετά τη διάλυση του γκρουπ έπαιζε κιθάρα και τραγουδούσε ευκαιριακά αλλά και οργανωμένα σε εκδηλώσεις φοιτητικές και διάφορες άλλες με πολιτικο-κοινωνικό-πολιτιστικό περιεχόμενο, σε διάφορα μπαρ και σε οποιοδήποτε άλλο χώρο που ήταν καλεσμένος. Γενικά μπορούμε να πούμε πως η μουσική ήταν η κύρια ενασχόληση του όλα αυτά τα χρόνια. Το άκουσμα μουσικών ραδιοφωνικών εκπομπών, μουσικής που έβγαине από κάποιο «στέρεο» με τις δικές του επιλογές ήταν

καθημερινότητα για τον Βασίλη. Η αγάπη του για τη μουσική έπρεπε να βρει και μια επαγγελματική διέξοδο, για καταξίωση θα λέγαμε καλύτερα. Έτσι έφθασε ο καιρός, τα Χριστούγεννα του 1987, όταν ύστερα από ένα χρόνο επίπονης προσπάθειας μέσα και έξω από το Studio φθάσαμε στο γνωστό πια σε όλους μας «ΜΠΛΕ ΜΩΡΟ». Από κει και πέρα έχουμε να ακούμε τα τραγούδια του καθημερινά από το ραδιόφωνο εκπομπές και κάτι που έρχεται να συμπληρώσει όλα αυτά. Μια καλή μέχρι τώρα κυκλοφορία (πώληση) του δίσκου, που έρχεται να δικαιώσει τους ανθρώπους που τον εμπιστεύθηκαν και συνεργάστηκαν μαζί του, επενδύοντας το ταλέντο και την όμορφη φωνή του. Φυσικά είναι δύσκολο να πούμε για κάποιον ότι «έφτιαξε» δική του μουσική. Οι επηρεασμοί από το περιβάλλον είναι αναπόφευκτοι και δεδομένοι. Από κει και πέρα νομίζουμε πως η όλη παραγωγή που έχει να κάνει με την μουσική, με το στίχο, την ενορχήστρωση, ακόμα και με το εξώφυλλο, είναι προσεγμένη και δόθηκε προτεραιότητα στην ποιότητα. Η μπαλλάντα που βγαίνει σαν είδος μουσικής δεν μπορούσε παρά να ήταν συνυφασμένη με την ηπιότητα του χαρακτήρα του.

Τέλος δεν έχουμε παρά να ευχηθούμε στο δικό μας το Βασίλη και ο επόμενες του «δουλειές» να γνωρίσουν την επιτυχία, μια επιτυχία που θα μας κάνει και μας χαρούμενους και περήφανους.

Σ.Ε.

Υ.Σ. Απευθυνόμαστε σε χωριανούς και φίλους όπου και αν βρίσκονται που θέλουν να έχουν την κασέτα (και όχι το δίσκο) «ΜΠΛΕ ΜΩΡΟ» και δεν την βρίσκουν. Ο Σύλλογος μπορεί να αναλάβει να σας στείλει την κασέτα, στέλνοντας μας επιστολή στη γνωστή διεύθυνση του Συλλόγου μαζί με 10 δολάρια. Αποφεύγουμε τη διακίνηση δίσκου γιατί φθείρεται εύκολα και δεν μπορούμε να εγγυηθούμε για την σίγουρη χωρίς φθορές αποστολή του.

Ανθολογία Rock Ποίησης

ΓΙΑ ΤΟΝ ΔΗΜΗΤΡΗ

Με ένα μπουκάλι ούζο για πρωινό
και την κιθάρα στο θρανίο το διπλανό
όνειρα ίδια, αποκαΐδια
στάχτη κι αέρας, τέλος μιας μέρας

Πόσο μ' αρέσει αυτό το νέγρικο το μπλούζ
νύχτα χειμώνας μεσ' τον άνεμο τ' ακούς
το σόλο σου μας πήγε μακριά
σαν την ψυχή σου στις χορδές χοροπηδά

Πολιτικοί δημαγωγούν από μπαλκόνια
μεσ' το σκοτάδι τα καλύτερα μας χρόνια
και συ στο υπόγειο να σε παίρνει να σε λιώνει
το παραμύθι με το δράκο που σκοτώνει

Πόσο μ' αρέσει αυτό το νέγρικο το μπλούζ
νύχτα χειμώνας μεσ' τον άνεμο τ' ακούς
το σόλο σου μας πήγε μακριά
σαν την ψυχή σου στις χορδές χοροπηδά

Σε βρήκα νύχτα τη κιθάρα σου σπασμένη
τώρα μονάχα το τραγούδι σου απομένει
όλοι τα χέρια τους ξεπλύναν κειν' αθώοι
όμως ο πόνος σου τα στήθια τους θα τρώει

Πόσο μ' αρέσει αυτό το νέγρικο το μπλούζ
νύχτα χειμώνας μεσ' τον άνεμο τ' ακούς
το σόλο σου μας πήγε μακριά
σαν την ψυχή σου στις χορδές χοροπηδά

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ

Βήμα γρήγορο στο διάστημα
μάζεψες τα ρούχα σου απ' το πάτωμα
το κλειδί σου και εκατό δραχμές
να φθάσεις ως το τέρμα θιάστηκες

Την τελευταία την παράσταση στο «ΕΚΡΑΝ»
το τελευταίο ματωμένο σου «κολάν»
το τελευταίο τραίνο από το σταθμό
το τελευταίο πλοίο για την Αμοργό

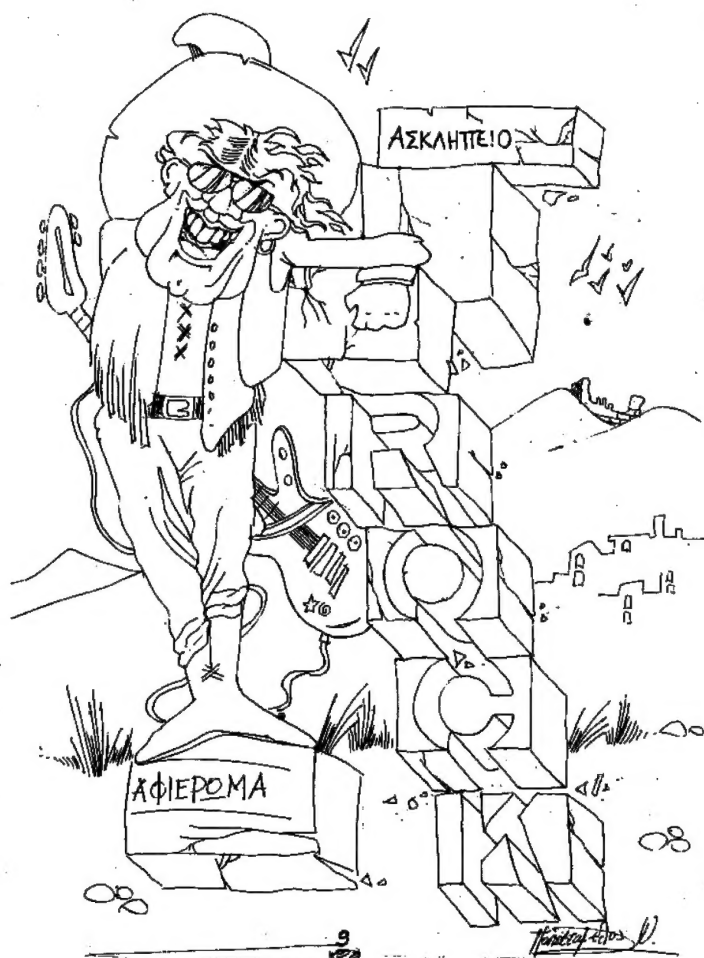
Παλιό ταξίδι έσθησες στα μάτια σου
κι όμως ανιχνεύω τα σημάδια σου
σημάδια σε καρδούλα πέτρινη
απ' όσους σε αφήσαν μόνη και έρημη

Την τελευταία την παράσταση στο «ΕΚΡΑΝ»
το τελευταίο ματωμένο σου «κολάν»
το τελευταίο τραίνο από το σταθμό
το τελευταίο πλοίο για την Αμοργό

Η σήψη σου χαράζει το κορμί
έκτρωση σε φόντο καφετί
κύτταρα από πόνο σκοτωμένα
τα αγέννητα παιδιά σου τα σωσμένα

Την τελευταία την παράσταση στο «ΕΚΡΑΝ»
το τελευταίο ματωμένο σου «κολάν»
το τελευταίο τραίνο από το σταθμό
το τελευταίο πλοίο για την Αμοργό

Στίχοι: Βασίλη Καζούλη
από το δίσκο του ΜΠΛΕ ΜΩΡΟ

Ειδήσεις...

Στις 26-12-1987 έγιναν εκλογές στον Πολιτιστικό Σύλλογο Ασκληπιείου και εκλέχτηκαν οι παρακάτω στο νέο Δ.Σ.

Καραγεωργίου Ιωάννης - Πρόεδρος

Ζανεττούλλης Δημήτριος του Στεφ. - Αντιπρόεδρος

Σοφού Ελένη - Ταμίας

Αικατερίνη Χριστοδουλάκη - Γραμματέας

Παπαβασιλείου Μαργετούλα - Μέλος

Εκδηλώσεις Συλλόγου

α) Κατά τις εορτές των Χριστουγέννων ο Πολιτιστικός Σύλλογος έκανε εκδήλωση χορευτικής βραδιάς με χορογραφίες που ετοίμασε η Δέσποινα Χατζηδιάκου - Ζανεττούλλη και συμμετοχή της νεολαίας.

β) Έγινε η Θεατρική Παράσταση «Ο Επιθεωρητής» από το Δωδεκανησιακό Θέατρο με έξοδα του Συλλόγου και του Α.Σ.Ν.Ρ.

γ) Έγινε διάθεση των ημερολογίων και του περιοδικού.

δ) Έγινε δένδροφύτευση κατά μήκος του Επαρχιακού δρόμου με συμμετοχή των μαθητών της Γ. Λυκείου Γενναδίου που για το λόγο αυτό τους δόθηκε από την κοινότητα ποσό 50.000 δρχ για τα έξοδα της εκδρομής τους στην Κύπρο.

ε) Την Κυριακή της Αποκριάς έγιναν αγώνες δρόμου, σακκουλοδρομίες και αυγοδρομίες στους αγώνες συμμετείχαν νέοι και νέες όλων των ηλικιών από 5 ετών μέχρι 70 ετών. Από πλευράς του Συλλόγου μοιράστηκε σε όλους φρέσκο γάλα και χυμοί φρούτων. Επίσης την ίδια μέρα έγινε χορός μασκέ για τα παιδιά.

στ) Στο Μουσικοχορευτικό κέντρο ΕΛΛΗ οργανώθηκε από τον Σύλλογο χοροσπερίδα με έκτακτη εμφάνιση του Βασίλη Καζούλη που μας τραγούδησε.

Στην εκδήλωση συμμετείχε και ο Μανόλης Χρυσάφινας με το μπουζούκι του.

Ευχαριστήρια

- Ευχαριστούμε όλους του χωριανούς για την οικονομική και ηθική συμπαράστασή τους.
Τον κ. Αβδελλά Ιωάννη, τους Γιάννη και Γεωργία Παπαβασιλείου για την οικονομική βοήθεια που μας έστειλαν από Αμερική ύστερα από διάθεση του περιοδικού μας.
- Τον Πρόεδρο και το κοινοτικό συμβούλιο για την αμέριστη και ολοκληρωμένη συμπαράστασή τους στον αγώνα μας για την πολιτιστική αναβάθμιση του χωριού μας.
- Τον πρόεδρο και Δ.Σ. του συλλόγου των Ασκληπιών Αυστραλίας για την βιντεοκασέτα που μας έστειλαν μέσω του Βασίλη Γεωργά.

Κοινοτικά νέα

- Με δαπάνη 2.000.000 δρχ της κοινότητας στήθηκε στην αυλή του νέου σχολείου παιδική χαρά και αρχίζει η κατασκευή γηπέδου Μπάσκετ. Επίσης η μία αίθουσα του σχολείου άρχισε να λειτουργεί σαν γυμναστήριο.
- Σε λίγες μέρες περατώνετε η βιβλιοθήκη και στέγη του Συλλόγου.
- Από το πρόγραμμα Δημοσίων επενδύσεων η κοινότητα εξασφάλισε πίστωση 5.000.000 δρχ. για την ολοκλήρωση του έργου Ύδρευσης περιοχής Κιοτάρι. Από το ίδιο πρόγραμμα εξασφαλίστηκε πίστωση 2.000.000 δρχ για την συνέχιση του έργου.
- Έγινε ο καθαρισμός της Γεώτρησης στον ποταμό που θα ενισχύσει την Ύδρευση του χωριού μας και ελπίζουμε ότι το καλοκαίρι δεν θα έχουμε σοβαρό πρόβλημα νερού.
- Υστερα από πρόταση της κοινότητας εγκρίθηκε η επέκταση οπότε όλες οι ιδιοκτησίες γίνονται οικοδομίσιμα οικόπεδα. Η επέκταση περιλαμβάνει τις περιοχές, Μελισσί, Αλωνάκια, Κατσόβραχα μέχρι το Κάστρο, Χέρισσα και γενικότερα ακτίνα 800 μέτρων περίπου από την κεντρική πλατεία.
- Με ενέργειες του Αναπτυξιακού Συνδέσμου Νότιας Ρόδου που συμμετέχει η κοινότητα μας εκπονήτε μελέτη χωροταξικού σχεδιασμού της περιοχής μας και σε ακτίνα 500 μέτρων από την θάλασσα. Μέσα στον αναφερόμενο χώρο θα οριστούν:
α) Ξενοδοχειακή ζώνη, β) Παραθεριστικός οικισμός στο Κιοτάρι και γ) Γεωργική ζώνη
Λεπτομέρειες ίσως μπορούμε να σας δώσουμε στο επόμενο τεύχος.

Τα παιδιά δεν ήξεραν...

Οχι παιδιά. Αφήστε τα να ζήσουν. Μη σημαδεύετε τα πουλιά με φλόμπερ. Μη σημαδεύετε καμιά ζωή. Αλήθεια, τι τα θέλετε τα όπλα, όταν όλη η ανθρωπότητα εύχεται τον αφοπλισμό;

Την καρδερίνα της φωτογραφίας τη σκότωσαν δύο παιδιά. Αυτό μας καταγγέλλει η αναγνώστρια κ. Μαριλένα Θεοφράστου.

● Τη σκότωσαν μπροστά στα μάτια μου, μας γράφει, δύο παιδιά 12 ετών.

Κι αναρωτιέται «Σε ποια κοινωνία θα ζήσουμε αύριο, όταν η βία, και μάλιστα από τις χειρότερες της μορφές, η κυνηγετική, εξαπλώνεται και σε τόσο μικρές ηλικίες»:

